

Geestelijke scheikunde in het bevindelijk leven

4 preken

door

J. C. Philpot

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2002

INHOUD

1. Gods liefde sterker dan het ijzer van verdrukking

"Zal ook enig ijzer het ijzer van het noorden of koper verbreken?" Jeremia 15:12.

2. De wettige strijd

En indien ook iemand strijdt, die wordt niet gekroond, zo hij niet wettelijk heeft gestreden. 2 Timothéüs 2:5

3. Het zwaard des Geestes

Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpzijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten. Hebreëen 4:12

4. De strijd voor het levend geloof

Dat gij strijdt voor het geloof, dat eenmaal den heiligen overgeleverd is. Judas vers 3

1. Gods liefde sterker dan het ijzer van verdrukking

"Zal ook enig ijzer het ijzer van het noorden of koper verbreken? Jeremia 15:12.

Volgens de engelse bijbelvertaling: *"Zal ijzer het ijzer en het staal van het noorden verbreken?"*

Er zijn mensen die veel bezwaar hebben tegen het gebruik van beeldspraak in de prediking van het Evangelie van Jezus Christus. Zij zeggen dat de waarheid van het evangelie zulke afbeeldingen niet nodig hebben; dat het gebruiken van natuurlijke beelden eerder die heerlijke onderwerpen te zinnelijk maakt en verlaagt, dan dat het er enig licht op werpt; en dat de waarheid helder genoeg in zichzelf is; en zo'n geleende toelichting niet nodig heeft.

Ik erken dat, als natuurlijke beelden gewrongen zijn, of niet van toepassing zijn, of te veel gebruikt worden, zij daar aanleiding toe kunnen geven.

Maar dat is het misbruik er van, niet het goede gebruik. Wij mogen niet ergens tegen zijn omdat het verkeerd gebruikt wordt. Ik ben dan ook van mening dat het gematigd gebruik van gepaste beelden een belangrijke bijdrage levert aan de uitleg en opening van het Woord van God en de bevinding van de heiligen.

Twee zaken zijn, naar mijn mening, in elk geval duidelijk.

- Ten eerste werpen natuurlijke beelden een groot licht op de waarheden die anders niet zo helder voor de dag zouden komen; ze maken een indruk op onze geest en ze worden voor het grootste deel goed in ons geheugen bewaard.
- Ten tweede is het, naar mijn mening, volkomen duidelijk dat de gezegende Geest heel dikwijls gebruik heeft gemaakt van beelden in het Woord der Waarheid.

De taal van de profeten is in hoge mate zinnebeeldig. En is het nodig dat ik het voorbeeld van onze gezegende Heere Zelf noem, Die veel sprak in beelden, ja zonder een gelijkenis (die toch ook een beeld is) nauwelijks Zijn lippen opende?

We hebben een beeld voor ons uit de mond van Jehovah Zelf, gericht aan Zijn dienaar Jeremia, onder bijzondere omstandigheden.

De woorden van de tekst overwegende, zal ik met de zegen Gods trachten:

- Ten eerste de letterlijke mening aan te tonen en haar gepastheid in de toestand van hem aan wie zij waren gericht en
- Ten tweede haar geestelijke en bevindelijke betekenis aan te tonen in een breder verband, in betrekking tot al Gods kinderen.

De Heere schenke Zijn zegen!

I.

Ten eerste. We moeten in gedachten houden dat Jeremia in die tijd in een toestand van bijzondere moedeloosheid verkeerde. De Heere had hem geroepen tot het profetisch ambt, had de woorden in zijn mond gelegd en had hem begiftigd met grote getrouwheid om de boodschap te brengen die Hijzelf hem had gegeven. De

uitoefening, de *getrouwe* uitoefening, van zijn profetisch ambt bracht hem in grote vervolgingen. Hij roept uit in grote bitterheid en zielssmart: "Wee mij, mijn moeder, dat gij mij gebaard hebt: een man van twist en een man van krakeel den ganse lande! Ik heb hun niet op woeker gegeven; ook hebben zij mij niet op woeker gegeven; nog vloekt mij een ieder van hen". Zijn tere gevoelens zonken weg onder het gewicht van de algemene vijandschap.

Maar er was meer dan dit. De Heere stelde Zijn openbaringen uit en verborg Zijn vriendelijk aangezicht van hem en omdat de verdorvenheid van zijn hart daardoor opwelde, brak de toorn en opstand van zijn vleselijk gemoed uit in deze ongepaste taal: "Waarom is mijn pijn steeds durende en mijn plaag smartelijk? Zij weigert geheeld te worden; Zoudt Gij mij ganselijk zijn als een leugenachtige, als wateren die niet bestendig zijn?"

Zijn hele boezem was een kolkende zee van droefheid en hier zien we het bruisen en kolken van haar rusteloze golven. Maar hoe handelt de Heere in deze toestand? Wat zijn de woorden die Hij gebruikt om olie op de golven te gieten? De Heere zegt: "Zal ook enig ijzer het ijzer van het noorden of het koper kunnen verbreken?" Het is alsof de Heere aldus tot hem sprak: "Ofschoon uw vervolgingen, moeilijkheden, verdrukkingen en al de het opbruisen van uw geslingerd ziel zo sterk, zo hard en zo onoverwinnelijk als ijzer zijn, zullen zij ooit kunnen breken hetgeen nog sterker is"? Is niet Mijn almachtige kracht, Mijn eeuwige liefde en Mijn verlossende hand veel sterker dan de ijzeren hand van de verdrukking die u overkomt, en de ijzeren smart die u moet dragen; evenals het ijzer en koper (staal) uit het noorden veel sterker is dan het gewone metaal?"

En dat dit de geestelijke betekenis is van deze woorden, is duidelijk uit hetgeen wij lezen in het 20e vers: "Want Ik heb u tegen dit volk gesteld tot een koperen, vasten muur: zij zullen wel tegen u strijden, maar u niet over mogen, want Ik ben met u om u te behouden en om u uit te rukken, spreekt de Heere". Het is alsof de Heere had gezegd: "Ja, u zult een ijzeren juk moeten dragen, u moet ijzeren verdrukkingen lijden, zij zullen tegen u strijden als ijzer tegen ijzer, maar zij zullen u niet overwinnen. Ik zal u maken als een koperen, vasten muur. Ik ben met u om u te behouden en u te verlossen, zegt de Heere". En kon er een zoeter en gepaster belofte gevonden worden? De Heere verkleinde de werkelijkheid niet van Jeremia's benauwdheid. De Heere zei hem eenvoudig dat de verzoeken en beproevingen die hij moest ondergaan, voor hem zo hard en onoverwinnelijk en sterk als ijzer zouden zijn. Maar tegelijkertijd verzekerde Hij hem dat er een sterkere macht was, die in levendige kracht zal worden geopenbaard om hem van deze dingen te verlossen, om die dingen *in* hem te overwinnen en *voor* hem te overwinnen.

II.

En dit leidt mij tot het tweede deel van mijn onderwerp, waarbij ik met de zegen des Heeren meer bijzonder zal stilstaan. Ik zal daarom de woorden uitbreiden en pogen om u aan te tonen, zover als de Heere mij bekwaam maakt, hoe gepast zij zijn, niet alleen voor Jeremia's toestand, maar voor het volk des Heeren in het algemeen, en voor al die gevallen en toestanden waarin Gods kinderen zich gedurig bevinden.

Indien God ons er toe in staat stelt zal het meest kenmerkende van onze verhandeling zijn te tonen:

- *Ten eerste*, hoe de verzoeken en beproevingen van Gods kinderen voor hen als ijzer zijn.
- *Ten tweede*, hoe de Almachtige kracht des Heeren en Zijn sterkte en hulp zijn als het ijzer en koper (staal) van het noorden, die met kracht al de verzoeken en beproevingen overwinnen.

1.

Het volk des Heeren is een beproefd volk. Dit is Gods eigen getuigenis omtrent hen: "Ik heb u gekeurd", zegt Hij, "in de smeltkroes der ellende", Jes. 48:10. "Een derde deel zal Ik in het vuur brengen", Zach. 13:9. Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk", Zef. 3:12. Het zijn zij en zij alleen, die op de naam des Heeren zullen betrouwen". De beproevingen waaronder het volk des Heeren doorgaat, moeten niet licht geacht worden. De Heere legt geen lichte last op de schouders van Zijn volk. Zijn voornemen is om hen te brengen tot een zeker punt, om een zeker werk in hun ziel te werken, om hen te vernederen tot die hulpeloosheid, zwakheid en machteloosheid, waarin Zijn kracht wordt volbracht.

Dus, wanneer de Heere een beeld kiest om op een duidelijke manier de verdrukkingen van Zijn volk te beschrijven, gebruikt Hij een metaal, het ijzer. En zo vergelijkt Hij die verdrukkingen met het hardste, het sterkste, het onverzettelijkt en het taaist van al de metalen.

1. Sommige van des Heeren volk moeten in de voorzienigheid, door diepe en ernstige beproevingen gaan; en deze zijn voor hen menigmaal van een ijzeren natuur. Die beproevingen in de voorzienigheid, die niet zwaar wegen, die niet zwaar terneder drukken en die niet van zodanige aard zijn dat we voelen dat we ze niet kunnen overwinnen, zijn een *ijzeren* beproevingen. Maar die verdrukkingen die de Heere over Zijn volk brengt waarop, zoals zij zullen ondervinden, hun eigen inspanningen de overhand niet kunnen hebben, die alle menselijke wijsheid te boven gaan, die aller schepselen sterkte belachen en iedere poging van de mens om de verdrukkingen weg te nemen of deze te boven te komen verijdelen, mogen -wel vergeleken worden met het harde, onbuigzame, onverzettelijke en taaie ijzer.
2. Anderen van des Heeren volk hebben diepe en ernstige beproevingen in de genade. Niet al Gods kinderen gaan door dezelfde mate van afsnijdende verdrukkingen in de voorzienigheid, maar in de genade is niemand van hen van beproevingen uitgesloten. Moeten wij niet met Christus lijden, opdat wij met Hem regeren mogen? Moeten wij niet eerst met Hem sterven opdat wij met Hem leven mogen? Zijn wij niet voorgekend om Zijn beeld gelijkvormig te worden? En is het lijden niet een kenmerk van deze gelijkvormigheid? Moeten wij hier niet met Christus gekruist worden, opdat wij Hem hiernamaals mogen zien gelijk Hij is? Wie kan dan aan dit kruis ontkomen? Wie kan door dit leven gaan zonder zware geestelijke beproevingen? Bastaarden; zonen niet.

*"Een bastaard mag ontkomen aan de roede,
Verzinken in een aards en tijdelijk genot;
Maar een waar-geboren kind van God
Kan noch wil ontkomen aan zijn lot."*

Des Heeren volk moet (hoewel er ongetwijfeld trappen zijn in geestelijk lijden, zoals er graden zijn in het lijden van de wereld) door een vastgestelde mate van

geestelijke smarten, beproevingen en verdriet gaan. En die moeten voor hen als *ijzer* zijn. Indien zij slechts van *hout* waren (dat ik met mijn handen kan verbreken) dan zijn het niet zulke beproevingen als de Heere toezendt. Indien ik lasten heb die ik zelf kan wegnemen, indien ik beproevingen heb waarvan ik mezelf kan verlossen, indien ik verzoeken heb waaruit ik mijn eigen ziel kan bevrijden, dan heb ik een duidelijk bewijs dat ik niet wandel in het pad der beproevingen waarin des Heeren volk wandelt. Indien ik geloof kan oefenen op Christus, indien ik God kan aannemen op Zijn Woord, indien ik iedere belofte kan geloven en dus iedere last kan wegnemen op mijn eigen tijd en mijn eigen wijze, kan ik hiervan zeker zijn, dat God nimmer die last op mijn schouders gebonden heeft, dat Hij nooit die verdrukkingen op mijn hart gelegd heeft en dat Zijn Hand niet in die beroering is. Maar wanneer onze beproevingen van zodanige aard voor ons zijn dat zij als ijzer zijn; even onmogelijk voor ons te buigen of te breken als we die ijzeren pilaar die de galerij ondersteunt, breken kunnen, dan hebben we enig bewijs dat deze beproevingen door de Heere beschikt zijn en dat de gezegende Geest hier in de tekst onze toestand heeft afgetekend, als Hij onze beproevingen die wij moeten doormaken, vergelijkt met dit stevige, onverzettelijke en onbuigzame metaal.

Kind van God, is dit niet het bitterste deel van uw beproeving, datgene dat de verdrukking zo onnoemelijk zwaar doet zijn, dat u ze niet door welke inspanningen van het schepsel dan ook kan wegnemen, maar juist dit, wat zo menigmaal uw gemoed bezwaart, is het bewijs dat het van God komt. Want wanneer de Heere bindt, kan niemand ontbinden, wanneer de Heere sluit, kan niemand openen. Wanneer de Heere een mens beproeft, kan niets den de hand des Heeren hem verlossen.

Dus de scherpste van de beproeving die zo menigmaal uw hart doorboord heeft; de zware last die uw schouders zo dikwijls neergebogen heeft, - waarvan gij u niet kan verlossen - juist deze omstandigheid die zoveel zuchten en uitroepen veroorzaakt heeft, opstijgend uit uw hart en bij tijden u met smart vervullend, is een bewijs dat de verdrukking van God komt.

3. Sommigen van des Heeren volk gaan gebukt onder zware lasten van schuld. De wet is toegepast aan hun consciëntie in haar geestelijkheid, uitgestrektheid, veroordeling en 'vloek, en dit is hen inderdaad een ijzeren juk, dat zij niet kunnen buigen of breken. Overtuigingen die wij weg kunnen nemen en lasten van schuld die wij terzijde kunnen werpen (evenals een kruier zijn vracht op een hoop uitstort) zijn geen toepassing van de wet des Heeren op de consciëntie en zijn niet de opening van de geestelijkheid van het gebod in de ziel. Het is niet van God als wij de schuld kunnen wegnemen of als een ander deze voor ons wegneemt. Doch is dit niet het scherpste en meest afsnijdende van de geestelijkheid der wet Gods, toegepast aan onze consciëntie dat wij de schuld niet kunnen wegnemen en onszelf niet kunnen verlossen van de last, ofschoon zij in het hart zinkt en onze ziel neerdrukt? Toch bewijst juist dit merkteken dat het van God is, omdat het van een ijzeren natuur is.
4. Sommigen van des Heeren volk moeten door verzoeken heen die zeer ingrijpend van aard zijn. Satan wordt toegelaten om hen van tijd tot tijd te bestoken met zijn vurige pijlen. Hem wordt toegestaan om in te werken op de verdorvenheden van hun gevallen natuur en toe gelaten om het verderf van het

diep verdorven hart dat zij in hun boezem dragen op te wekken. En zij voelen zich ten enenmale onbekwaam om deze verzoeken weg te nemen. Wanneer de vurige pijlen in uw ziel afgeschoten worden, kunt u ze wegnemen? Wanneer godslasterlijke inbeeldingen opwellen in uw vleselijk hart, kunt u zich er van ontdoen? Wanneer de Satan in uw ziel alles wat hatelijk en vreselijk is vertoont en voorhoudt, kunt u hem dan vragen om te wijken of deze gedachten uit te drijven? Hoe gelukkig zouden we zijn indien wij het konden. Maar wij kunnen deze verzoeken niet buigen of breken omdat zij als ijzer zijn.

5. Wederom; hoe velen van des Heeren kinderen zijn verward in verborgen strikken die alleen aan henzelf bekend zijn. En hoe schreeuwen, zuchten en kreunen zij onder deze valstrikken die Satan herhaaldelijk voor hun voeten spant. Hoe vaak worden zij verstrikt door hun lusten die hen lichtelijk omringen! Hoe dikwijls neergeworpen door de hoogmoed huns harten! Hoe dikwijls overwonnen door de hebzucht van hun diep verdorven natuur! Hoe gedurig verward in de één of andere strik die ze op hun pad tegenkomen! Maar kunnen zij zichzelf er van verlossen? Het zou geen ijzeren strik zijn indien zij hem konden verbreken. Het zouden zulke vezelen zijn waarvan Simson sprak tot Delila om hem vast te binden, "ze zouden verteren als dun vlas 't welk het vuur riekt". Indien u en ik verward geraken in één of andere strik en wij kunnen die breken er eruit ontkomen, zou. dat een strik voor ons zijn? Nee; de aard van een strik is juist dat hij de nek van het ongelukkige dier, dat er in gevangen zit, krachtig vasthoudt. Het is het ijzer van de strik, het ijzerdraad, dat het ongelukkige beest dat er in rent verderft. En vonden u en ik onze strikken niet onontwarbaar door de macht van het schepsel, evenals voor de arme kans die gevangen zit in het staaldraad van de stroper, de strik onontwarbaar is? Ja, even onmogelijk is het om onszelf te verlossen en het vereist te minste de hand van een ander om die strik van onze nek te verwijderen.
6. Anderen van des Heeren volk worden in dienstbaarheid gehouden omdat zij geen duidelijk openbaring van des Heeren liefde tot hen hebben. Zij kunnen niet roepen: "Abba, Vader" ; zij kunnen hun namen in het boek des Levens niet zien; zij hebben het getuigenis van de Geest Gods niet gevoeld; zij hebben de zoete uitgietingen van stervende liefde niet ontvangen; zij hebben de vergeving van hun zonden niet gekregen, helder geopenbaard. in hun consciëntie. En zij hebben een gevoelige indruk in hun consciëntie dat deze dingen onmisbaar zijn tot zaligheid; dat deze dingen in hun hart gebracht moeten worden door de macht van God, óf zij moeten in de zonden sterven. Zijn dit geen ijzeren beproevingen voor sommigen van des Heeren levendgemaakt volk? Buigen deze dingen niet menigmaal hun zielen terneder, bezwaren hun harten, en bedreven hun consciëntie omdat zij niet uit kunnen komen in de vrijheid van het evangelie, omdat zij zich niet kunnen verheugen in de Heere als hun Zaligheid en omdat zij God niet kunnen aanroepen met een onbeweeglijk vertrouwen als Vader? Maar als zij geen beproevingen hadden met betrekking tot deze zaak; indien er niet zulke scherpe en indringende oefeningen waren ten opzichte van deze gevoelens in hun hart; indien deze geen lasten veroorzaakten; geen droefheid brachten en soms niet rond hun nek lagen als een juk, het zou in het geheel geen beproeving voor hen zijn. Maar het is wèl een beproeving omdat deze overtuigingen van hun tekortkomingen, van hun ongeloof en hulpeloosheid zo diep-indringend zijn en zó zwaar zodat zij de natuur hebben van stijf, onverzettelijk en onbuigzaam metaal: ijzer.

7. Anderen van des Heeren kinderen hebben scherpe verdrukkingen te verduren; de vijandschap van familie, de verachting van de belijders; de haat der wereld liggende in het boze. Was dit niet het deel van Jeremia? Moest hij niet zeggen dat "een iegelijk van hen hem haatte?" En een ieder zal u en mij haten indien wij zo getrouw zijn als Jeremia. Een dienaar die ontkomt aan vijandschap, verachting en lastering! Toon mij de man die dat doet ... en ik zal u een ontrouw man tonen, een lafaard in het kamp van Christus en iemand die zijn mond niet vrijmoedig durft openen in de naam van de Verlosser. Maar toon mij een getrouw man, één die het Evangelie predikt door de Heilige Geest, gezonden van de hemel, één die de afkeurende blikken der mensen niet vreest en die niet jaagt naar de toelaching van mensen, die alleen zoekt naar de goedkeuring van de gezegende Geest in zijn eigen consciëntie en ik zal u een man tonen: gehaat, veracht, verdrukt, tegengestaan en belasterd; een man die naar evenredigheid van zijn getrouwheid, iets kent van Jeremia's uitwendig pad en ook iets van zijn inwendig lijden.

Wij zijn hier op deze avond in grote getale aanwezig en er zijn vele belijders der waarheid onder dit dak. Wat is uw mening over religie? Sommigen van u belijden haar al vele jaren. Hoe is uw pad geweest? U bent hier gekomen van verschillende delen van de stad. U kunt zeggen door welke straten u gekomen bent, of zij schoon of bemodderd waren, breed of smal, gevuld met mensen of betrekkelijk stil. U kunt de weg waarover u kwam nauwkeurig beschrijven. Welnu, u hebt zovele jaren op het pad der religie gewandeld; hoe hebt u dat bevonden? Is het een zeer ruw pad geweest, een zeer hobbelachtige weg? Een op en neer gaande weg? Vele beproevingen en verdrukkingen, vele verzoeken, vele smarten, veel lijden en veel diepdoordringende en ingrijpende overtuigingen die voor u zo onbuigzaam en onhandelbaar als ijzer waren? Indien dit zo is, hebt u enige bewijzen dat de Heere u geleid heeft, dat u tot Zijn verdrukte en arme volk behoort. Dat u in de oven verkeerd hebt waak de Heere Zijn Sion verkiest. Bijgevolg hebt gij enig getuigenis, dat de Heere u op een rechte weg leidt, ofschoon het een ruw en hobbelachtige weg is, om u tot een stad ter woning te brengen.

Verwacht nooit een andere weg dan een ijzeren pad; voorziet nooit andere beproevingen dan ijzeren beproevingen; zoek nooit naar andere verzoeken dan ijzeren verzoeken; geen strikken dan ijzeren strikken; geen vijanden dan ijzeren vijanden, geen smarten dan ijzeren smarten.

Welnu, hoe moeten wij ze verbreken? Als de veroordeelde misdadiger in Newgate's gevangenis door die stenen muren en ijzeren poorten zou kunnen breken, dan zou een verzocht en beproefd kind des Heeren in eigen kracht de smarten en beproevingen, die de Heere hem oplegt, in stukken kunnen breken. Maar nee, zij zouden niet door des Heeren beschikking opgelegd zijn, maar van een eigen maaksel, indien hijzelf de vrijheid kon verkrijgen, lag indien hij ze kon verbreken als een verrotte stok, indien hij ze door eigen kracht zonder enige hulp alle kon doorbreken en voor zijn eigen ziel licht, leven en vrijheid kon uitroepen.

Maar verliet de Heere Jeremia hier? Wat zijn de woorden van de tekst. Och, hoe gepast en veelzeggend voor zijn bezwijkende geest! *"Zal enig ijzer het ijzer of koper van het noorden verbreken?"*

Het moge bekend zijn dat de Joden van het ijzer uit het noorden gebruik maakten om hun snijgereedschap te maken. En het is een bijzondere overeenstemming dat in het land waarin wij wonen gebruik wordt gemaakt van Zweeds staal of staal uit het noorden om alle soorten snijgereedschap te vervaardigen. De messen, die u in uw zakt draagt, de scharen die gij deze dag gebruikt hebt zijn van staal uit het noorden. Het ijzer dat uit Zweden komt is van zulke zuivere, sterke en taaie natuur dat het gekozen wordt met het doel om snijgereedschap te maken. U ziet dat, wanneer de Heere wijst op de beproevingen waaronder Zijn volk verkeerd, Hij ze vergelijkt met ijzer. Hij vermindert het gewicht daarvan niet; Hij vermindert in het minst de bezwarende aard daarvan niet.

Maar daarna, opdat Hij een gepast middel moge toedienen voor Jeremia's ziel, brengt Hij iets naar voren dat veel sterker is. "Zal ijzer", zegt Hij, "het ijzer of koper van het noorden kunnen verbreken?" Zeker niet; ijzer en koper uit het noorden zal al het andere verbreken. Het gewone ijzer zal nooit het ijzer uit het noorden, dat een metaal is van een zeer edele natuur, kunnen breken, nog minder is het bestand tegen dat goed gevormde koper dat door alles dringt wat het aanraakt.

Maar hoe moet dit nu geestelijk worden uitgelegd? Op dezelfde wijze als wij gezien hebben dat de beproevingen, smarten, tuchtigingen en verzoeking van des Heeren volk vergeleken worden bij ijzer, moeten wij ook uitzien naar iets dat sterker is dan deze beproevingen, verzoeking, tuchtigingen en smarten, indien wij het beeld geestelijk willen openen en uitleggen.

Het ijzer of koper van het noorden duidt op *de macht van God. de kracht Gods volbracht in de zwakheid van het schepsel*. En in verscheidene opzichten mogen wij een vergelijking maken met hetgeen God is en doet voor de verlossing van Zijn volk en dit ijzer en koper van het noorden. Bijvoorbeeld,

1. Er is het eeuwig verbond, verordineerd en vast in alle dingen. Kan dit eeuwig verbond verbroken worden? Kan dit eeuwig verbond wegvallen en tot niets worden? Gesteld dat u een aandeel hebt in dit verbond, kunnen dan uw beproevingen, uw verzoeking, uw smart - en ik wil er een ander woord aan toe voegen, uw zonden - dit eeuwig verbond in stukken breken hetwelk tot uw welzijn aangegaan is met Drie Personen in de volheerlijke Godheid? Dan zou het gewone ijzer het ijzer uit het noorden en het koper kunnen verbreken, dan zouden uw beproevingen, smarten, verdriet, moeiten en verzoeking het eeuwig verbond in stukken kunnen breken, hetwelk God de Vader heeft gemaakt met de Zoon en de Heilige Geest tot uw voordeel.
2. Gods besluiten, absolute voornemens en eeuwige beschikkingen, die voortvloeien uit Zijn eeuwig verbond vormen een ander deel van dit ijzer of koper uit het noorden, dat alles in stukken breekt, maar dat zelf niet kan worden aangetast. Ik herinner mij te hebben gelezen dat in onze grote fabrieken grote stalen knipscharen gebruikt worden om ijzeren platen in stukken te knippen, net zo gemakkelijk als u, die vandaag bezig geweest zijt om te naaien, een stuk linnen doorknipt, en veel gemakkelijker als een kind in een kaart knipt. Dus Gods voornemens en eeuwige beschikkingen die niet worden vergeleken met het ijzer uit het noorden kunnen al uw verdrukkingen, beproevingen en moeiten in stukken snijden, met hetzelfde gemak als de stalen schaar - door stoom aangedreven - door ijzeren platen kan snijden. En wat anders kan dat doen? Alleen staal kan ijzeren platen doorknippen en zo kan niets dan de almachtige kracht Gods de beproe-

vingen, verzoeken. kwellingen en smarten waar u van tijd tot tijd mee worstelt, doorsnijden.

3. Zijn Gods beloften, vermeldt door de gezegende Geest in het onbeweeglijke Woord der waarheid, ook niet een deel van het ijzer en koper van het noorden? Wat is zo vast als deze beloften? Zijn dit niet de woorden van Jezus Zelf: "De hemel en aarde zullen voorbij gaan maar Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan?" (Matth. 24:35) Zullen Gods beloften niet tot in der eeuwigheid bestaan? Zijn zij niet *ja en amen* Gode tot heerlijkheid, door ons? (2Cor. 1:20) Nu, de Heere heeft beloofd de rechtvaardigen uit de verzoeking te verlossen. Hij heeft beloofd het zuchten en schreien der wenenden te horen en hun tranen in Zijn fles te vergaderen, hen ten goede te gedenken, Zijn oor te neigen en hen te verhoren als zij tot Hem roepen. Hij zegt: "Roep Mij aan in de dag der benauwdheid Ik zal u uithelpen en gij zult Mij eren" (Ps. 50:15) Is dit niet het ijzer en het koper uit het noorden? Hoe sterk, hoe krachtig, hoe, onbreekbaar, hoe onbuigzaam! Hoe snijdt dit door het lijden en scheurt het in stukken evenals de stalen schaar de ijzeren platen in stukken snijdt.
4. Is het bloed, gestort voor een uitverkoren volk, de verzoening door de Zoon van God eenmaal geofferd voor de zonde op het kruishout, ook niet een deel van de kracht van God, hetgeen Hij vergelijkt bij het ijzer en het koper uit het noorden? Gesteld dat uw consciëntie neergebogen is onder schuld, uw zonden rijzen op als bergen voor uw ogen, u bent diep bedroefd over het vele kwaad dat voor uw ogen opgelegd wordt. Maar zal dit alles u in de hel doen verzinken? Zullen deze ijzeren zonden en ijzeren schuld rond uw nek gelaten worden om u te verdrinken in het eeuwig verderf? Nee, indien gij één van het uitverkoren zaad zijt. Nee, indien het bloed van Jezus voor u vergoten is aan het kruis. Dat bloed is bekwaam wanneer het toegepast wordt, om de sterkste ketenen die u omringen te ontbinden, dat bloed is bekwaam om, wanneer het in uw geweten wordt bekend gemaakt, u te reinigen, hoe schuldig gij u gevoeld of hoezeer bedorven door de zonde en haar vuilheid.
5. Is de heerlijke rechtvaardigheid van de God-Mens, Zijn smetteloze gehoorzaamheid aan Gods heilige wet, Zijn volmaakte vervulling daarvan door Zijn daden en lijden hetgeen Hij uitvoerde en onderging in de dagen Zijns vleses, ook niet een deel van de Goddelijke macht en van wat God openbaart in de harten van Zijn volk als een mantel der gerechtigheid die hen beschermt tegen de verdiende toorn? Is de liefde van Jezus, die alle kennis te boven gaat, die sterk is als de dood en nooit kan afnemen, ook niet een deel van het ijzer en het koper uit het noorden? En indien u een persoonlijk aandeel hebt in het bloed en de liefde van Jezus, - ofschoon u van tijd tot tijd ijzeren smarten, ijzeren zonden, ijzeren verzoeken mag hebben, evenwel indien u een persoonlijk aandeel hebt in het heerlijke werk van de God-Mens, het zal ze alle aan stukken snijden; het zal de koperen deuren verbreken en de ijzeren grendels aan stukken slaan en uw ziel uit iedere benauwdheid, iedere verzoeking en uit iedere smart voeren.

(Toepassing)

Maar is het voldoende dat er enerzijds het ijzer en anderzijds het ijzer en het koper uit het noorden is? Moet het ijzer en koper uit het noorden niet op het ijzer worden toegepast voordat het in stukken gesneden kan worden en uit elkaar gescheurd kan worden? Gesteld dat u enerzijds vele beproevingen, vele verzoeken en vele

smarten ondervindt, maar anderzijds er de liefde van God, het eeuwig verbond, Christus' zoenbloed, vrijsprekende gerechtigheid en stervende liefde niet kan vinden, dat die voor uw ziel ten goede aanwezig is. Staat u nog steeds van verre? Bent u nog niet nabij God gebracht en is Hij nog niet nabij u gebracht?

Wat kan de stalen schaar doen zonder dat er een toepassing is op het ijzer? Is dit ook zo niet geestelijk en ondervindelijk in des zondaars geweten? Is de leer voldoende? In een fabriek niet. De leer dat een stalen schaar door ijzeren platen snijdt zal het werk niet doen. Wanneer de baas gaat kijken hoeveel werk er verricht is kan de werkman wel duidelijk en heel geleerd discussiëren over de goede scharen die er in de fabriek zijn, maar de baas wil weten hoeveel ijzeren platen er geknipt zijn tijdens die dag. Hij zal niet tevreden zijn met de leer. Hij wil weten wat de bevindingen met en de gevolgen van de stalen schaar zijn. Is het geestelijk ook niet zo? Zal de leer ons enig goed doen zonder dat er een toepassing van de leerstellingen met kracht in onze zielen is? Ik weet wel zeker van niet. Zij kunnen ons niet meer goed doen dan het bespreken van het staal en het ijzer, zonder de theorie in beoefening en praktijk te brengen.

En hier is des Heeren volk onderscheiden van hen die dood zijn in goddeloosheid en die dood zijn in belijdenis met heldere hoofden doch onvernederde harten. Dezulken kunnen bij de haard zitten of soms bij de theetafel en zeer vaardig en welbespraakt de waarde van het geestelijke staal in al z'n delen bespreken en op bewonderenswaardige wijze uiteenzetten wat het eeuwig verbond is, wat de besluiten Gods zijn, wat het bloed van Jezus is en wat Zijn heerlijke gerechtigheid is. Maar heeft er ooit een toepassing in hun geweten plaatsgevonden van die leerstellingen die zij zo vloeiend bespreken en waar ze zo schriftuurlijk over praten? Het zal hen geen goed doen om er over te praten zonder dat er enige toepassing daarvan in hun hart en geweten plaats vindt. Dit is het wat des Heeren volk begeert en dit is het wat Hij hen allen geeft.

Daarom dan, één van de voornaamste redenen waarom de Heere Zijn volk in zulke ijzeren moeilijkheden brengt is opdat Hij moge ontvangen de eer en glorie van het verbreken ervan. Indien u geen ijzeren beproevingen, geen ijzeren verzoeken, geen ijzeren smarten en verdriet hebt, wat moet u met het ijzer en koper van het noorden doen? Om er naar te kijken, om er mee te spelen? Om het te bewonderen, evenals u doet wanneer u een etalage passeert van een messenmakerswinkel en de rijen messen en scharen die u daar ziet hangen, bewondert? Nee, als uw harten geoefend zijn met ijzeren smarten, bezoeken, beproevingen en verwarringen, ben ik er zeker van dat u de almachtige kracht Gods in uw ziel nodig hebt om ze uiteen te scheuren. God kan dat doen.

- Bent u een arme verdrukte gelovige? God kan in één ogenblik de vijand, die u verdrukt, terneer werpen.
- Bent u een verzochte van de satan? Hij kan in één ogenblik zijn vurige pijlen in stukken slaan.
- Gaat u gebukt onder een ernstige beproeving? Door de toepassing van enige kostelijke beloften kan de Heere in één ogenblik de beproeving verbreken.
- Bent u verstrikt in één of andere smartelijke strik waardoor gij nacht en dag schreeuwt en toch onbekwaam zijt om u zelf te bevrijden? De Heere kan in één ogenblik door de toepassing van Zijn kostelijke woorden tot uw ziel gesproken, de strik verbreken. Hij heeft slechts het ijzer en het koper uit het noorden er tegen in te brengen en het is in een ogenblik gebeurd.

Hoe zien wij hierin de heerlijkheid Gods! Hoe weet de Heere Zijn volk in omstandigheden te brengen waarin Hij verheerlijkt zal worden! Indien ik geen zonden gevoel heb ik geen pardon nodig. Als ik geen schuld heb begeer ik de toepassing van het verzoenende bloed niet. Als ik geen lasten draag heb ik geen behoefte aan lieflijke verlossing. Als ik geen verzoeken heb, begeer ik geen dierbare uitredingen. Als ik geen beproevingen heb, begeer ik de krachtige toepassing van Gods woord in mijn ziel niet.

Hoe was het met Jeremia? Zei hij niet: "Als Uwe woorden gevonden zijn zo heb ik ze opgegeten en Uw woord is mij geweest tot vreugde en tot blijdschap mijns harten"? Waarom? Omdat hevige verdrukkingen, scherpe beproevingen, ernstige verzoeken hem de behoefte deden gevoelen dat was de reden waarom het woord was gevonden. Hij viel erop aan als een hongerig man op een droge korst. Het was zoet voor zijn ziel omdat het een kostelijke verlossing van de verzoeken en de smarten waaronder zijn ziel zuchtte, met zich meebracht. Ligt hier dat geen noodzakelijkheid in voor u die beproefd, verzocht en ten einde raad zijt? Zegt de apostel niet: "Nu een weinig tijds zo het nodig is, bedroefd zijnde door menigerlei verzoeken"? (1 Petrus 1:6) Was dat niet de weg van Christus? En ook van de eerste christenen? Zij volgden Hem in deze weg. En raadt de Heere de kerk van Laodicéa niet aan om van Hem goud beproefd, komende uit het vuur, te kopen? (Openb. 3:18). Zegt Jacobus niet: "Zalig is de man die verzoeken verdraagt?" Jak. 1:12) En wederom: "Acht het voor grote vreugde, wanneer gij in velerlei verzoeken valt", (vers 2) Daarom, is er enige vreugde in beproevingen, enig vermaak in smarten? Nee, maar in de verlossingen des Heeren, in de kracht Gods verkondigd tot uitredding der ziel, daarin ligt verheuging. En daarom moeten wij wandelen op duistere paden, opdat het licht dierbaar moge worden voor onze ogen. Wij moeten door beproevingen gaan om de zoetheid der beloften te smaken als ze met kracht wordt toegepast. Wij moeten de verzoeken verdragen, opdat wij met lijdzaamheden mogen wandelen. Dit is de weg waarin God handelt met Zijn volk.

Is Uw geweten eerlijk gemaakt? Zegt uw stem in uw boezem de waarheid? Zeg mij eens, wat zegt ze? Zegt ze niet: 'weinig beproevingen, weinig vertroosting; weinig smarten, weinig verheugingen; weinig moeilijkheden, weinig getuigenissen van God; weinig lijden, weinig ontdekkingen van liefde en bloed?' Zegt de apostel niet: "Want gelijk het lijden van Christus overvloedig is in ons, alzo is ook door Christus onze vertroosting overvloedig?" 2 Kor. 1:5. En zegt hij niet: "en onze hoop van u is vast, als die weten, dat gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden, gij ook alzo gemeenschap hebt aan de vertroosting?" (vers 7)

En vermaant de apostel Paulus ons niet, om in gedachten te houden en niet te vergeten wat de Heere zegt tot Zijn volk, dat zij het lot van een kind behoren te verdragen? Want de apostel haalt deze woorden aan: Hij zegt: "Mijn zoon, acht niet klein de kastijdingen des Heeren, en bezwijk niet als gij van Hem gekastijd wordt; want dien de Heere liefheeft kastijdt Hij en Hij geselt een iegelijken zoon dien Hij aanneemt; indien gij de kastijding verdraagt, zo gedraagt Zich God jegens u als zonen; want wat zoon is er die de vader niet kastijdt? Maar indien gij zonder kastijding zijt, welke allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij dan bastaarden en niet zonen", Hebr. 12:5-8. O, plechtig woord! O, hoe toepasselijk op duizenden!

De Heere leide ons door Zijn gezegende Geest, in de rechte paden. Dat kunnen, dat moeten paden van beproevingen zijn. Wij moeten gedoopt worden in Zijn lijden en dood, indien wij deelgenoten zullen zijn van zijn heerlijke opstanding. Wij moeten het kruis opnemen, onszelf verloochenen en Hem volgen in de wedergeboorte, indien wij Hem zullen aanschouwen in heerlijkheid. "En gij zijt degenen die met Mij steeds gebleven zijt in Mijn verzoeken. En Ik verordineer u het Koninkrijk, gelijkewijs Mijn Vader dat Mij verordineerd heeft; opdat gij eet en drinkt aan Mijn tafel, in Mijn Koninkrijk en zit op tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls," Lukas 22: 28-30.

Wij zien hier dus dat als we de ijzeren natuur van beproevingen en smarten moeten ondervingen, we in evenredigheid het ijzer van het noorden of koper van Gods almachtige kracht en genade tot onze verlossing ondervinden. Gelukkig is het volk dat in zo'n toestand verkeert! *Gelukkig het volk in wie God Zich heeft willen openbaar maken!* Amen.

2. DE WETTIGE STRIJD

En indien ook iemand strijdt, die wordt niet gekroond, zo hij niet wettelijk heeft gestreden. 2 Timothéüs 2:5

De Heilige Geest heeft in het woord van God blijkbaar dikwijls gebruik gemaakt van beelden en ophelderingen, en ik geloof, wij vinden in meerder of minder mate van Genesis tot de Openbaring toe, deze wijze van onderrichting gebezigd.

Bijvoorbeeld, terstond na de val, gebruikt de Heere een duidelijk voorbeeld, *als Hij rokken van vellen maakte, en met dezelve onze eerste ouders bekleedde*. Wat was dit anders dan een duidelijk teken van het kleed van de toegerekende gerechtigheid, waarin zij alleen bij Hem konden aangenomen worden, verenigd met Christus' offerande, zoals het vel van het offerdier verenigd was met het uitgestorte bloed?

Zo ook na de zondvloed, *stelt de Heere zijn boog in de wolken tot een teken van Zijn verbondsgenade*, opdat hij, aarde en hemel omspannende, tot een zichtbaar teken mocht zijn van Zijn verbondgenade van geslacht tot geslacht.

Wanneer wij een weinig verder komen tot het tijdvak toen de Heere de kinderen Israëls uit Egypte leidde, opdat zij Hem tot een bijzonder volk zouden zijn, koos Hij bij voortduring dezelfde zichtbare wijze van onderrichting door *typen en voorbeelden*. Het paaslam, het bloed gesprengd op de drempel en de twee zijposten, de ark des verbonds, de gehele reeks van offeranden, gebruiken en plechtigheden, met al het gereedschap van de tabernakel, waren alle zoveel sprekende voorbeelden, waardoor geestelijk onderwijs meegedeeld werd aan degenen, die ogen laadden om door de typen te zien op de betekende zaak.

Evenzo, wanneer wij komen tot de tijden van de profeten, werden de typen en voorbeelden nog steeds gebruikt. Jeremia werd naar het huis van de pottenbakker gezonden om Gods volstreckte vrijmacht te leren (Jer. 18); hem werd bevolen een linnen gordel dragen, en dan die te verstecken in de kloof van een steenrots bij de rivier de Eufraat, om te tonen hoe de Heere de hovaardij van Juda wilde verderven (13: 1-11); hij zag twee vijgenbomen, om hem het onderscheid te leren tussen het goede en het boze (24).

Zo, ging Jesaja drie jaren barrevoets tot een teken en wonder voor Egypte en Ethiopië (Jes. 20:3).

En Ezechiël werd bevolen een tichelsteen te nemen en daarop de stad Jeruzalem te ontwerpen, en een belegering tegen haar te maken (Ezech. 4:1,2).

Wanneer wij tot het Nieuwe Testament komen, vinden wij dat de Heere veel gebruik maakt van deze wijze van onderrichten. Al *Zijn gelijkenissen* waren zoveel sprekende voorbeelden, onder welke geestelijke wijsheid verborgen was. De zaaier uitgaande om te zaaien, de vrouw verbergende het zuurdeeg in drie maten meel; en de man vindende een parel van grote waarde, het net geworpen in de zee, de deur, de herder, de wijnstok, bij welke Hij zichzelf vergelijkt, wat zijn deze alle dan natuurlijke afbeeldingen, welke de Heere gebruikt om geestelijk onderwijs mee te delen?

Inderdaad zo gepast en zo schoon zijn vele van deze afbeeldingen, dat er sommigen geweest zijn die vraagden, of God in de *eerste schepping* van alle dingen niet een bijzonder vooruitziet had op geestelijke waarheden.

Bijvoorbeeld toen hij aan het schaap zijn aanzijn gaf, of Hij niet een bijzonder oog had op de uitverkorene; en toen Hij de wijnstok schiep, of Hij niet een geestelijke heenwijzing op Christus en Zijn lijden deed. Wij zien dan in de gehele uitwendige schepping een type en *een voorbeeld van de nieuwe schepping*.

Maar er is een zaak, welke, naar ik denk, bewijst, dat dit inzicht niet in alles op waarheid gegrond is. Wij vinden de Apostel Paulus gebruik maken van voorbeelden, niet slechts allemaal van menselijke uitvinding, maar van dezulken zelfs als veel kwaad in zich bevatten. Bij voorbeeld, in vier onderscheidene plaatsen heeft hij een opheldering ontleend van de openbare spelen van de Grieken, welke, gelijk alle grote en gemengde vergaderingen, ongetwijfeld met veel kwaad vergezeld waren. Zo vinden wij hem zeggen (1 Kor. 9: 24-26), "Weet gijlieden niet, dat die in de loopbaan lopen, allen wel lopen, maar dat één de prijs ontvangt? Loopt alzo dat u die mag verkrijgen. En een ieder die om prijs strijdt onthoudt zich in alles. Dezen dan doen wel dit, opdat zij een verderfelijke kroon zouden ontvangen, maar we een onverderfelijke. Ik loop dan alzo, niet als op het onzekere; ik kamp alzo, niet als in de lucht slaande." Hier is het voorbeeld duidelijk ontleend van de wedloop en het vuistgevecht onder de Grieken in gebruik bij hun openbare spelen.

Zo ook (Hebr. 12:1) zegt hij: "Waarom dan ook, alzo wij zo groot een wolk der getuigen rondom ons hebben liggende, (zinspelende op de menigte van aanschouwers die de lopers om de prijs als een wolk omringden), "laat ons afleggen allen last, en de zonde, die ons lichtelijk omringt," (gelijk de lopers alle onnodige belemmeringen aflegden), en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is"

Zo ook sprekende van zijn eigen ondervindingen (Filipp. 3:13, 14) zegt bij, "Broeders! ik acht niet, dat ik zelf het gegrepen heb, maar een ding doe ik, vergetende hetgeen achter is en strekkende mij tot hetgeen voor is, jaag ik naar het wit, tot de prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus." Hier zinspeelt hij duidelijk op de lopers in de wedren, welke in hun vurigheid om vooruit te komen en de prijs te behalen, niet denken over de weg welke zij afgelegd hebben.

De vierde plaats waar dezelfde apostel het voorbeeld ontleent van deze openbare spelen, is het vers waarover ik voornemens ben, met Gods hulp en zegen, deze morgen iets voor te dragen.

"En indien ook iemand strijdt, die wordt niet gekroond, zo hij niet wettelijk heeft gestreden."

Teneinde in de geestelijke zin van deze tekst te komen, zo moet ik u voor enige ogenblikken bepalen bij de natuurlijke uitleg ervan. Het heeft de Heiligen Geest behaagd, door de mond van Paulus onder dit natuurlijk voorbeeld, geestelijke onderwijzing mee te delen; wij moeten daarom door deze schil heenbreken, om tot de kern te geraken, want als wij niet een duidelijk gezicht van het voorbeeld hebben, zullen wij een verwarde gedachte van zijn geestelijke betekenis hebben.

De apostel dan gebruikt hier, gelijk ik reeds aantoonde, een voorbeeld genomen van de openbare spelen in zijn tijd, waarin prijzen gegeven werden aan hen, die de overwinning behaalden in een van deze vijf zaken, het wagenrennen, de wedloop, het worstelen, het vuistgevecht, en een gevecht samengesteld uit de twee laatste.

"Indien iemand ook strijdt," hiermee bedoelt hij, die worstelt, of op een andere wijze kampt, om de overwinning te behalen, de prijs, een kroon van bladeren zijnde, welke in het openbaar aan de overwinnaar werd uitgereikt. Nu, daar waren zekere regels en voorwaarden vooraf bepaald, welke door al de mededingers naar de prijs ten strengste moesten in acht genomen worden. Indien een van de regels van het spel, gelijk wij zouden zeggen, door een strijder veronachtzaamd werd, ofschoon bij dan vooruit gekomen was, zo verloor hij toch de prijs, omdat "hij niet wettig gestreden had," dat is, zich niet gedragen had naar de regels. Om een vergelijking te bezige van de paardenwedlopen hier in zwang (een werk, hetwelk ik veroordeel, ofschoon ik het beeld gebruik, om licht over de tekst te verspreiden), indien een paard aan de verkeerde zijde van de baan loopt, of minder gewicht draagt dan de regel van de wedloop vereist, hij verliest de prijs, ofschoon hij het eerst aan het einde is.

Zo de natuurlijke zin van het beeld verklaard hebbende, zullen wij nu over gaan tot de *geestelijke zin* daarmee bedoeld. Wij besluiten dan hieruit, dat er in geestelijke zaken een wettig en een onwettig strijden is; en dat de prijs niet noodzakelijk gegeven wordt aan hem, die de wedloop wint, indien hij zich niet gedragen heeft naar de vastgestelde regels.

Ik denk dan, wij kunnen zeggen, dat er drie onderscheiden manieren van strijden zijn.

I. Daar is een onwettig strijden om onwettige voorwerpen.

II. Een onwettig strijden om wettige voorwerpen.

III. Een wettig strijden om wettige voorwerpen.

Van deze drie soorten van strijden zijn twee verkeerd en een is recht. Onwettig strijden om onwettige zaken, is klaarblijkelijk verkeerd. Onwettig te strijden om wettige zaken, berooft iemand van de prijs, en is bijgevolg ook verkeerd. Wettig te strijden om wettige voorwerpen, is de enige strijd welke de Heere bekroont en daarom de enige strijd welke recht is.

I. Nu, wat recht is kan dikwijls best gezien worden door aan te tonen wat verkeerd is, en daarom zal ik beproeven te beschrijven wat het is, onwettig te strijden om onwettige zaken.

1. Te strijden om *de voorrang*, een Diotrefes in de kerk te zijn (3 Joh. vs. 9) is een onwettige strijd om een onwettig voorwerp. Daar is geen meerderheid of voorrang onder de navolgers van Christus. "Gij zijt allen broeders," zei Jezus tot Zijn discipelen (Matth. 23: 8), "de grootste in het Koninkrijk der hemelen is hij die het meest gelijkt op een kind" (Matth. 23: 4). "De overste der volken voeren heerschappij over hen. Doch zo zal het onder u niet zijn; maar zo wie onder u zal willen de eerste zijn, die zij uw dienstknecht" (Matth. 20:25C27) Voorrang onder broeders is een onwettige zaak en derhalve moet de strijd daarom altijd onwettig zijn.
2. Te strijden om nietige en *ijdele vragen* is onwettig strijden. "Brenge deze dingen in gedachtenis," zegt Paulus, "en betuig voor de Heere dat zij geen woordenstrijd voeren, hetwelk tot geen ding nut is, dan tot verkering van de toehoorders." (2 Tim. 2: 14.) Zo spreekt hij ook van hem die raast omtrent twistvragen en woordenstrijd uit welke komt nijd, twist, rasteringen, kwade nadenkingen, verkeerde krakelingen van mensen, die een verdorven verstand hebben." (1 Tim. 6

- 4,5) Wanneer mensen van deze kibbelachtige, twistzieke geest in de kerken opstaan, wee dan met haar vrede.
3. Te zoeken naar *een gedaante van Godzaligheid*, terwijl men heimelijk de kracht daarvan verloochent, of een naam te hebben, dat men leeft terwijl men dood is in zonden, is een onwettig strijden om een onwettige zaak. Te strijden om een wit gepleisterd graf, een geblankette huichelaar, een verrader van de kerken te zijn is inderdaad afschuwelijk strijden.
  4. Te strijden om *vleselijke heiligheid* en menselijke volmaaktheid, is een onwettige strijd. Nooit heeft God bedoeld, dat het vlees heilig zou zijn. In Zijn gesprek met Nicodémus zei Jezus, aangaande het rechte begin van het goddelijke leven. "Hetgeen uit het vlees is, dat is vlees, en hetgeen uit de Geest geboren is, dat is geest," en vestigde aldus een eeuwig en onveranderlijk onderscheid tussen die beiden. "Ik weet, dat in mij," zegt Paulus, "dat is in mijn vlees, geen goed woont." "Het vlees begeert tegen de Geest en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander." (Gal. 5: 17.) Daarom alle pogingen om het vlees te volmaken of te heiligen, worden genoemd "de luipaard verandert zijn vlekken en de moorman zijn huid."
  5. Voorts: alle pogingen om *God te behagen door onszelf*, is een onwettige strijd om een onwettige zaak. Hij kan zo geen welgevallen in ons hebben. De bedorven bron van ons hart giet gestadig haar bedorven stromen uit en daarom, al wat daaruit voortkomt is bedorven. Niets dan volkomen zuiverheid kan behagen aan een volmaakt heilig God, en daar geen gedachte, woord of daad bij ons is voortgekomen uit eens veranderde natuur kan het Gode niet welgevallig zijn. En echter, hoe menigeeen denkt dat zijn gebeden of zijn tranen, of zijn goede werken ontvankelijk zijn bij de Heere!
  6. Alle poging, om *de Wet in haar gestrengte eisen te houden*, is een onwettige strijd. Dat is, het wordt niet gedaan zoals God het wil gedaan hebben. Jezus, en Hij alleen van al de mensen, hield de wet, en hij, die zijn eigen gerechtigheid wil oprichten om de gerechtigheid van Christus te verwerpen of te minachten strijdt onwettig.
  7. Te strijden *om de wereld te veranderen* en de bokken in schapen te verkeren, te zoeken, om de eeuwige scheidslijnen tussen de uitverkorenen en de verworpenen, te vernietigen, en Jehovah's vrijmachtig besluit van veroordeling en genade te verwarren, is een onwettige strijd om een onwettig voorwerp. De scheidsmuur te breken tussen de kerk en de wereld, en de leer van de onderscheidende genade tot enkel nietigheid te maken, is waarlijk te strijden tegen elke regel van Gods woord.
  8. Te zoeken om een *gemakkelijker en edeler weg* te vinden, dan de smalle weg en de enge poort om in de schaapskooi te komen, maar niet door de weg van de wedergeboorte, als de deurwachter dezelve opent; te streven naar enige andere behoudenis dan door een ondervindelijke kennis van Christus en de kracht van Zijn opstanding; menselijke talenten en de godsdienst van het schepsel te verheffen als voldoende met of zonder de onderwijzingen van de Heilige Geest; te trachten naar natuurlijk geloof, hoop, berouw en liefde, zijn alle takken van onwettig strijden om onwettige zaken.

Door *onwettig* wordt verstaan, gelijk ik tevoren zei, niet dat tegen de letter van de Wet is, niet dat, hetwelk niet in nauwkeurige overeenkomst is met de zedelijke Wet, of de Tien Geboden, of enige tak van de Mozaïsche Wet. De woorden "wettig" en "onwettig" in de tekst hebben geen opzicht op de eigenlijk gezegde Wet. De woorden

"wettig" en "onwettig" betekenen een vervullen of niet vervullen van zekere regels en voorwaarden in Gods woord gegrond. Deze wetten en regels zich geen wettelijke regels van het oude verbond, maar voorwaarden van het Evangelie, het nieuwe verbond. Versta me niet verkeerd. Ik bedoel hier geen voorwaarde om door de mens vervuld te worden, maar zekere regels, overeenkomstig welke de Heilige Geest werkt: "Wij Zijn het leem en Hij is de pottenbakker;" maar de hemelse pottenbakker werkt naar regels; en was het voor een vat mogelijk, dat het tegen de regel aan gemaakt werd, dan zou het geen vat zijn ter ere gemaakt voor des meesters gebruik. Ik wens mij duidelijk uit te drukken, want zodra iemand begint te spreken over regels en voorwaarden, dan zijn er vele onwetende of bevooroordeelde mensen die hem voorzeker schuldig zullen maken, om een woord. Onthoud dit dan, dat bij het woord regels, wetten of voorwaarden, ik zekere wijzen bedoel, op Gods woord gegrond, overeenkomstig welke Heilige Geest handelt, wanneer Hij het willen en het werken in ons werkt naar Zijn welbehagen.

Al het strijden dan van vleselijke onwedergeborene belijders, is een *onwettig strijden* naar een of meer onwettige voorwerpen. Verstoken zijnde van hemelse onderwijzing, strijden zij nimmer om wettige voorwerpen, dat is, zulke voorwerpen, als gesteld worden voor de ogen van de uitverkorenen. God heeft hen nimmer ingeleid in de diepten van de val, noch Zijn heilige Wet in haar diepte en geestelijkheid op hun geweten gebracht. De fonteynen van de grote afgrond in hun hart zijn nimmer opgebroken, noch hun geheim bederf bloot gelegd. De zonde is een last onder welke zij nimmer kermen, het ongeloof kwelt en plaagt ze nimmer, de gehele vervreemding van hun hart van God was nooit zo voor hen ontdekt om ze te overtuigen van hun hulpeloosheid en hopeloosheid. Jesaja's ondervinding was nimmer de hunne, toen hij uitriep: "Wee mij, want ik verga! want mijn ogen hebben de Koning, de Heere der heirscharen gezien." Hun bevalligheid was nimmer, zoals bij Daniël, veranderd in bederf, noch zij verfoeiden zich ooit zoals Job, in zak en as. Was dit werk met Goddelijke kracht in hun geweten gebracht, was de Wet inwendig toegepast geweest, het zou hen terug gehouden hebben van alle onwettige strijd.

Aan de andere zijde stelt de Heilige Geest nooit voor de ogen van hun gemoed het Evangelie van de genade van God. Geen vleselijke belijder, hetzij Calvinist of Arminiaan, had ooit geestelijke kennis van Wet of Evangelie. Had hij ondervindelijk de Wet gekend, het zou hem teruggehouden hebben van onwettig strijden. Had hij ondervindelijk het Evangelie gekend, het zou hem terug gehouden hebben van onwettige zaken. Aldus hadden zij nooit enige smaak van de zoetheid van het Evangelie. De uitwendige voorstelling en theorie mogen zij volkomen verstaan, en het zeer nauwkeurig en geleerd beredeneren, meer de inwendige kracht, de hemelse zoetheid, de goddelijke toepassing ervan, daaraan hadden zij nimmer de minste kennis. Hun hoofden mogen op de berg Sion geweest zijn, hun harten zijn echter op de berg Sinaï.

Deze *onwettige strijders* om onwettige voorwerpen worden nimmer gekroond. Zij mogen schijnen het eerst aan hun doeleinde te komen; en wij weten wel hoe een onwedergeborene belijder uitmunt in ijver, werkzaamheid, en uitwendige godsdienst, boven het zwaar beladen hijgend kind van God. Maar hij wordt niet gekroond. Hij heeft geen last gedragen. Hij heeft gelopen aan de verkeerde zijde van de palen. Hij heeft de loop gewonnen, maar de prijs verloren. Wij horen de grote Rechter op de

jongste dag, niettegenstaande hun beroep, dat zij in Zijn naam gearbeid, duivelen uitgeworpen en hele krachtige werken gedaan hebben, hun de kroon des eeuwige levens weigeren, met deze vreselijke uitspraak: *Ga weg van mij, Ik heb u nooit gekend.*

Ik zal gelegenheid hebben, als ik met mijn onderwerp verder ga, om aan te tonen dat de Rechter van levenden en doden, aan de wettige overwinnaar twee kronen geeft, één kroon hier en één kroon hiernamaals; de kroon van Zijn liefde en goedkeuring in de geweten op aarde, en de kroon van de eeuwige heerlijkheid in de hemel. De *onwettige strijder* om onwettige voorwerpen, is, met geen van beide deze kronen versierd, want de ene is maar de voorproef en zekere voorloper van de andere. Hij heeft bijgevolg geen kroon van verborgen Goddelijke goedkeuring in zijn hart ontvangen. Geen Goddelijk liefdebewijs ontvangt hij in zijn ziel, noch een Goddelijke ontdekking in zijn geweten bekrachtigd zijn woorden en werken. Belijders van elke rang mogen hem prijzen; maar de verzegeling van de Heilige Geest, de hemelse kroon daar God zelf mee versiert, werd nooit gekend, nooit gevoeld.

Gods kinderen worden dikwijls in de war gebracht door dit eigenwillig strijden, bijzonder in jongere dagen voordat de Heere hun vuiligheid heeft weggenomen door de Geest des oordeels en der uitbranding. Wij vinden dit dikwerf het geval met de discipelen, terwijl de Heere bij hen was, voordat zij met de Heilige Geest en met vuur gedoopt waren. Ofschoon wedergeboren tot een geestelijk leven, streden zij gedurig om de voorrang, elk wenste de eerste te zijn. Aldus moesten de zonen van Zebedeüs, bevreesd voor hun eigen overredende invloed, uit nood gebruik maken van de welbespraakte tong van een vrouw, dat machtig wapen, hetwelk zo weinigen kunnen weerstaan, om hun Meester te nopen, hen te zetten, de ene aan zijn rechter-, de ander aan zijn linkerhand, in zijn koninkrijk. Zo ook bij een andere gelegenheid wilden dezelfde twee discipelen vuur van de hemel doen komen, om de Samaritanen te verderven, toen zij Christus niet wilden ontvangen. (Luk. 9:54.) Aldus streden wij in onze jeugdige godsdienstige dagen, om menig onwettig voorwerp. Vleselijke heiligheid, God te behagen door onze eigen oefeningen, onszelf godsdienstig te maken, en de leer van de genade te verstaan door alle soorten van godsdienstige boeken te lezen, belijders te behagen, de wereld te bevredigen, het kruis te vermijden, de aanwrijving van liefdeloosheid te vrezen, vleselijke betrekkingen tot bedaren te brengen, en zich op te houden met oude kennissen, - wie van ons heeft nimmer zo gestreden om deze onwettige voorwerpen? Maar wij konden nimmer tot de Kenner van de harten gaan, om in ons geweten de kroon van Zijn goedkeuring te schenken. Wij streden om de voorrang, maar werden nimmer gekroond, omdat wij onwettig hebben gestreden.

II.

Maar nu kom ik tot een andere soort van strijd, welke is de onwettige strijd om wettige zaken. De strijd, welke wij zo-even hebben beschreven, was een onwettige strijd om onwettige voorwerpen. In die waren de bedoelde en gezochte voorwerpen, zowel tegen de regels van het woord van God aan, als de wijze om ze te verkrijgen. In de strijd, welke wij nu beschouwen zullen, zijn de bedoelde voorwerpen wettig en goed, maar zij worden gezocht in een onwettige verkeerde weg.

Ik herhaal nog eens dat wettig en onwettig hier niet zeggen wil en niets gemeen heeft met de eigenlijk gezegde Wet, maar betekent een toestemmen of niet toestemmen aan

de zijde van de strijder in zekere regels, welke God in Zijn Woord heeft neergelegd. Wat deze regels zijn zullen wij nu zien.

Daar zijn dan zekere wettige voorwerpen in het Woord van God vermeld, als de dingen die beoogd worden door ieder die loopt de loopbaan, hem voorgesteld door de Heilige Geest. Deze wettige voorwerpen zijn de zegeningen, met welke God Zijn kerk gezegend heeft in Jezus Christus. Wie zit aan het einde van het worstelperk om de prijs uit te wijzen? Wat zegt Paulus? "Laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is, ziende op Jezus, de overste Leidsman en Voleinder des geloofs." (Hebr. 12. 1, 2.) Nu, op Wie kunnen de lopers in het worstelperk zien, dan op Hem, die aan het einde van de baan zit? Zij laten de toeschouwers achter en met uitgestrekte hals zien zij vooruit op de Rechter van de prijs. "Hij is de overste Leidsman van hun geloof," die hun kracht geeft om te lopen, en "de Voleinder" door hen te kronen met Zijn goedkeuring.

- A. Om "Christus te gewinnen" dat is het voorwerp van de ziel voorgesteld, welke loopt in de hemelse loopbaan. "Opdat ik Christus moge gewinnen," zegt Paulus (Filip. 3: 8.) Maar wat is het Christus te gewinnen? Wel, Hem in onze harten te hebben als de hoop van de heerlijkheid, Hem te omarmen met armen van het geloof en van de genegenheid, een bekwaam te zijn om met gevoel te kunnen zeggen: "Mijn liefste is mijn, en ik ben Zijn".
- B. Daarenboven, vergeving van de zonden, betoning van genade, Goddelijke uitlatingen, des Vaders tegenwoordigheid en liefde, de Geest van aanneming stellende de ziel in staat te roepen: "Abba, Vader," de toepassing van Christus' vergoten bloed en genadige ontdekkingen van Zijn heerlijke gerechtigheid, deze zijn wettige voorwerpen voor wedergeborene zielen om naar te strijden. Wettig, niet omdat de Wet, eigenlijk zo gezegd, daarvan spreekt, want de Wet geeft nimmer uit- noch inwendige getuigenis, maar omdat de regel van het geloof, het heerlijk Evangelie van de genade van God, deze zegeningen openbaart als het deel van het volk van God, in het Nieuwe Testament.

Nu, geen dan een levende ziel hijgt en verlangt naar deze geestelijke zegeningen. Huichelaren en goddelozen mogen de hemel begeren om de hel te ontgaan, gelijk Bileam de dood van de oprechten begeerde te serven. Maar ik geloof niet dat iemand dan een levende ziel een inwendige hemel begeert. Vergeving van de zonden moge een goddeloze begeren, de knaging te ontkomen van de worm die nimmer sterft, en het vuur dat niet wordt uitgeblust; maar ik ben volkomen overtuigd, dat niemand die dood is in de zonde, met sterke zuchtigen en brandende begeerten verlangt als hijgt naar de openbaringen van de zuivere liefde van een heilig God.

Geen natuurlijk mens, neen, niet de meest geleerde belijder, stort ooit zijn ziel uit in smekingen om de gezegende overschaduw van de Heilige Geest. Het was nooit zijn dagelijks verlangen noch nachtelijke zucht. Hij had nimmer een hart om zo'n zegen te vragen, noch een hart om dezelve te ontvangen.

Maar in Zijn genadige bedoelingen met Zijn eigen kinderen stelt de Heere gewoonlijk hun zekere zegeningen voor, ofwel Hij doet hen hun diepe nood gevoelen en daarna doet Hij in hun zielen hevige begeerten ontbranden. Ik herdenk hoe vurig mijn ziel bijna veertien jaren geleden, verlangde naar de kennis van God. Het overviel mij, in diepe droefheid, ongezocht, en bleef mij bij weken lang dag en nacht. O, welk een geest van gebed en smeking had ik toen, om de inwendige kennis van God in Christus!

Maar daar is een onwettig strijden in levendgemaakte zielen om deze wettige zaken. Nu, God heeft in Zijn woord van de waarheid drie plechtige regels neergelegd, wetten mag u ze noemen als u wilt, welke het wettig strijden regelen.

1. De Heilige Geest moet het inwendige werk van de genade beginnen, voortzetten en voleindigen.
2. De ziel moet onder Zijn Goddelijke onderwijzing gebracht worden, om volkomen ontbloot en ontledigd te worden van alle wijsheid, kracht, hulp, hoop en gerechtigheid van de mens.
3. De heerlijkheid van een Drie-enig God moet het einde en het doel zijn van alles.

Menige verzaking van deze drie regels van het strijden, maken dat iemand onwettig strijdt.

Nu, in onze vroegere dagen streden wij dikwijls om *wettige* voorwerpen, maar onze wijze van strijden was niet overeenkomstig deze drie regels, *en daarom streden wij onwettig*. Wij worden niet ontbloot, noch in de laagte gebracht in één dag. Het is vaak een werk van lange duur. Ik kan hier wel van ondervinding spreken. Ik was niet ontbloot, niet in de laagte gebracht voor vele jaren herwaarts, toen ik geloof, dat de Heere mijn ziel levend maakte, maar van het eerste ogenblik af aan werd ik geleid om meerder of minder te strijden naar wettige voorwerpen, en kon ik niet zijn zonder inwendige godsdienst. Maar volkomen zielsarmoede drukte mij niet, schaamte en verlegenheid had mijn aangezicht nog niet bedekt. Ik had toen nog niet gevoeld wat een laag monster van snoodheid ik was, noch van mij zelf gewalgd en mij verfoeid in stof en as. Des mensen volkomen hulpeloosheid was voor mij meer een leerstelling dan een waarheid; ik was niet bekend met de machtige overweldigende kracht van de zonde, noch het ploegijzer van verzoeking had het diep bederf van mijn hart aan de dag gebracht. Daarom streed ik onwettig. Wanneer ik viel, zoals gedurig viel, dan had ik enig geheim voorbehoud in mijzelf, enige gebeden, of berouw, of hoop, of voornemens, om mij uit de diepte op te helpen.

Zijn wij niet allen meer of minder hier geweest? Wij hadden een wettische geest die heimelijk invloed op ons had, en er was een soort van dode hoop, dat als wij een heilig leven leidden, de beloften geloofden, op Christus zagen, zoals wij ons verbeelden dat het zien was, en volhardend aanhielden, wij het voorwerp van onze begeerten zouden verkrijgen. En ofschoon wij in de grond der zaak nimmer een stap voorwaarts deden, daar was eens duistere inspanning naar voortgaande heiligmaking, en een zoeken van de zegeningen van het Evangelie bij de werken der wet. Welnu, wat was de uitkomst van al dit onwettig strijden? Heeft God het ooit gekroond met Zijn genadige en hemelse goedkeuring? Wij weten het, dat Hij dit nimmer deed. Wanneer wordt men met de kroon bedekt? "Op de dag van de bruiloft, en op de dag van de vreugde van het hart." (Hoogl. 3: 11) En daar kan geen bruiloft, geen openbare verloving zijn van de ziel met Christus in vriendelijkheid, in genade en in getrouwheid, totdat wij dood zijn aan de wet, onze eerste man. Dan wordt de kroon op het hoofd gezet. God is een jaloers God, en wil Zijn eer niet aan een andere geven. Onze eigen strijd zal ons Zijn liefdesblikken nooit verschaffen. Nu, deze weigering van de kroon bij al haar brandende begeerten en ernstige strijd, maakt de zoekende ziel droevig, verlegen en verbijsterd. Neen, zij is bijna gereed met God te twisten, en beschuldigt Hem van ontrouwheid, omdat Hij niet tot haar spreekt van vrede en vergiffenis. Jeremia was hier, toen hij met driftig beklag uitriep: "Waarom is mijn pijn steeds durende, en mijn

plaag smartelijk? Zij weigert geheeld te worden; zoudt Gij mij ganselijk zich als een leugenachtige, als wateren die niet bestendig zijn?" (Jer. 15; 18.)

Maar wij kunnen geen godsdienst leren precies zoals wij de rekenkunde leren; wij kunnen niet de lei nemen, schrijven naar de regel uit, en de som maken. Gods onderwijzingen zijn van een zeer onderscheiden natuur, en strekken om al de hoogheid en wijsheid van het schepsel te fnuiken en te vernietigen. Ook kunnen wij Gods werk niet verhaasten; Zijn onderwijzingen zijn voor het grootste gedeelte geen haastige onderwijzingen, maar gebod op gebod, regel op regel, hier een weinig en daar een weinig. Ik kan niet in uw ondervinding staan, en u niet in de mijne. Niemand van ons weet een jota meer of minder dan de Heilige Geest in ons hart geschreven heeft. Wij leren geen godsdienst in een dag. De weg van Egypte naar Kanaän was maar van enige weinige dagen, maar de Heere verkoos Zijn volk in de woestijn te leiden, door vurige vliegende slangen, droogte en honger, veertig jaren lang. En waarom dan, "opdat Hij hen verootmoedigde, om hen te verzoeken, om te weten, wat in hun hart was?" Dit was een gedeelte van de les, en het andere was, "opdat Hij u bekend maakte dat de mens niet alleen van het brood leeft, maar dat de mens leeft van alles, wat uit des Heeren mond uitgaat." (Deut. 8:2, 3.) En aldus leren wij door smartelijke ondervinding de ijdelheid van al het pogen van de mens, en worden in die toestand gebracht waar alle inspanning van krachten faalt.

III.

Maar nu komen wij tot de *enige* strijd welke de Heere bekroont: *een wettig strijden om wettige voorwerpen*.

Van de andere twee soorten van strijden was de eerste voornamelijk het strijden van goddelozen, en werd daarom niet gekroond. Het tweede was het strijden van levendgemaakte zielen, maar werd niet gekroond, omdat zij niet streden overeenkomstig de regels van het Evangelie.

Maar nu handelen wij over dezulken die tot armoede en geheel onvermogen om te betalen gebracht zijn in die toestand als in de gelijkenis van de twee dienstknechten, "wanneer zij niets hadden om te betalen."

Dit ten uitvoer te brengen is het werk van de wet. Het Evangelie brengt de ziel niet tot de bedelstaf. Het komt slechts in als een vriend om de schulden te betalen, wanneer al iemands eigen geld verteerd is. De wet drijft al het geld uit de zak, roepende, "voort, voort, werk, werk." Maar wanneer alles verteerd is, kan de wet niets meer doen. De wet heeft dan zijn werk verricht. De wet legt een last op, welke last gedragen wordt totdat hun hart door zwaarigheid vernederd is, "Zij struikelen en daar is geen helper" (Ps. 107:12.) Zoals Paulus zegt: "Zonder de wet zo leefde ik eertijds maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weer levend geworden, doch ik ben gestorven." Door deze dood sterft de ziel aan de wet, zoals Paulus elders zegt: "Weet u niet, broeders, (want ik spreek tot degenen, die de wet verstaan,) dat de wet heerst over de mens zo lange tijd hij leeft?" (Rom. 7: 1.) Wanneer hij dan sterft onder de wet, sterft hij aan de wet en de wet houdt op heerschappij over hem te hebben. Alle strijden daarom van de uitverkorenen onder de wet, eindigt vroeger of later in sterven aan de wet.

Nu, ik beroep mij op uw eigen geweten, of God ooit uw wettisch strijden heeft gekroond? Wat heeft de wet voor u gedaan? Wat kan de wet voor u doen, dan haar vloek in uw kart te brengen, schuld op uw geweten te leggen en slaafse vrees in uw

gemoed te veroorzaken? Wettig te strijden is dan niet te strijden volgens de wet, maar volgens *zekere regels in het Evangelie bepaald*. Welnu dan, zij worden wetten genoemd, zoals de Heilige Geest het woord gebruikt wanneer Hij zegt: "Ik zal mijn wet in hun binnenste geven en zal die in hun hart schrijven."

Wij zullen nu met de *eerste regel* beginnen, welke is, *dat de Heilige Geest in ons moet werken alle kracht, wijsheid, genade, geloof, sterkte en leven, opdat wij mede strijden*. Dit werk noemt de apostel een wet in Rom. 8: 2,C "De wet des geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods." Wat niet uit het geloof is dat is zonde. Zovelen door de Geest Gods geleid worden die Zijn kinderen Gods." Niemand weet wat Gods is dan de Geest Gods." "Als de Geest der waarheid gekomen zal zijn, Hij zal u in alle waarheid leiden." Nu, zolang wij in eigen kracht strijden wordt de macht en wezenlijkheid van de onderwijzingen van Heilige Geest weinig gekend. Wij konden niet werkeloos blijven, zo machteloos als de pottenbakkers klei is. Al de kracht van het scheepsel was nog niet verloren; een kleine voorraad was gebleven.

De *tweede regel* van wettig strijden is, dat de lopers in deze loopbaan *geen kracht zouden hebben*. "Hij geef de moeden kracht, en Hij vermenigvuldigt de sterkte van dien die geen krachten heeft." "Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven." "Zonder Mij kunt gij niets doen" zegt Jezus. De Heere begon Zijn bediening met Zijn verbondsbetrekking te openbaren aan de armen en nooddriftigen. "De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd; Hij heeft Mij gezonden, om de armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen, die gebroken zijn van hart; om de gevangenen te prediken loslating; om de verslagenen heen te zenden in vrijheid." Zo zei Hij: "Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het koninkrijk der hemelen. Zalig zijn die treuren, want zij zullen vertroost worden!" Al de zegeningen van het Evangelie zijn beloofd aan de armen van geest; de verbannen uit Israël. Maar wie maakt ze arm? Voorzeker de Heere overeenkomstig dat Woord, "de Heere maakt arm en rijk." Iemand kan wel naar het uiterlijke zichzelf arm maken met versleten lompen, en het kleed van de armoede aan te nemen. Ik heb van iemand gelezen die door een gril of soort van dolheid, de kleding aannam en leefde even als een bedelaar. Hij had overvloed van voorspoed, maar hij verkoos in lompen gekleed te zijn, en te leven van aalmoezen. Zulk een man was niet wezenlijk arm, maar zijn gewaande armoede was maar een masker en een bedrog.

Zo ook in het geestelijke, hij die zichzelf arm maakt is niet een van Gods armen; en hij schendt het werk van de Heilige Geest; en is zo even schuldig alsof hij zich zelf rijk maakte. En een kind van God, dat zichzelf tracht arm te maken, strijdt onwettig, want hij werkt tegen de regel, dat alles wat wij zijn en hebben, alles wat wij recht weten en voelen, geheel en alleen het werk moet zijn van de Heilige Geest. Iemand die zichzelf arm maakt door uitwendige heerlijkheid te verwerpen, en uitwendige nederigheid aan te nemen, heeft nooit in Zijn ziel de ondervindingen waar God zijn kinderen in oefent. De wedergeboren kinderen Gods worden als onwilligen ontbloot; zij kunnen niet geloven dat de Heere hen in de rechten weg leidt. Vertwijfeling, ongeloof, opstand, ontrouw woelen in hun hart tegen Zijn onderwijzing. Hun eerste genietingen, en zoals zij meenden, hun gemeenschap is verdwenen, en zij voelen zich zoals Jesaja zegt "overgelaten, gelijk een mast op de top van een berg, en als een banier op een heuvel." (30:17.) Het woord mast is in de kanttekening "een boom

berooft van takken." En aldus staan ze berooft van al hun uitgespreide takken van godsdienst, een bladerloze tronk berooft van bloemen en vruchten, naakt en kaal. Wellicht waren sommigen van u nimmer in deze plaats: u verloor nimmer al uw godsdienst, en stond nimmer voor God zonder een zaadkorrel, als de lange, bladerloze, takloze mast op de top van een heuvel. "O, nee," zegt u, "ik ben ver geweest, maar werd nimmer in deze plaats gedreven." Maar ik wil u een geheim medelen: als u aan God behoort, moet u verder uitgedreven worden dan u tot hiertoe geweest bent. Wij lezen (Ezech. 17:24), dat "de Heere de groene boom verdroogt, en de droge boom bloeiende gemaakt heeft." Want u moet verdroogd worden, voor u nog een groene boom wordt, voordat u kunt bloeien in de hof des Heeren. En mogelijk wanneer u geen godsdienst hebt, zo zal het de rechte tijd zijn voor de Heere ons iets van het Zijne te geven. Wij "kopen van Hem goud beproefd in het vuur." Nu, indien wij in het vuur zagen, waar het goud beproefd wordt, wat zouden we zien? Wel een smeltkroes, dat is een soort van aarden pot, met schuim en drossem en bobbelend en kokend. O, waar is het goud? Onzichtbaar op de bodem van het vat, bevlekt met schuim en drossem. Zo is het met de ziel in de oven. Geloof, hoop en liefde zijn verborgen op de grond van het hart, en het schuim en de drossem van ongelooft, vertwijfeling en opstand worden alleen gezien. Maar wanneer de louteraar met zijn roede het schuim wegdoet, dan komt het zuivere goud tevoorschijn. Nu, terwijl u door deze ondervinding gaat, dan strijdt u wettig, want u vervult de tweede regel van de Christelijke strijd. Gij bent een arm nooddruftig uitvaagsel dat niets kunt doen. Nu bent u waar Paulus was. "Hoewel ik niets ben." (2 Kor. 12: 11.)

En dit stelt u in staat u te schikken naar de *derde regel* van een wettige strijd: *God al de eer te geven*. Zekerlijk u kunt geen eer voor uzelf nemen, wanneer u getoetst bent en te kort bent gekomen. Want indien de Heere u arm gemaakt heeft, teneinde u rijk te maken, naakt opdat Hij u zou kleden, een bedelaar opdat Hij u helpt, een bankroetier opdat Hij al uw schulden betaalt, en onvermogen opdat Hij u met vliegende vaandels in het gezicht van uw schuldeisers, uit de gevangenis haalt, en u gebracht aan de poorten van de hel om u op te heffen tot de deur van de hemel, dan, voorzeker moet u Hem al de eer geven. Hij heeft plechtig verklaard dat "geen vlees zal roemen voor Hem," en "hij die roeme dat hij roeme in de Heere." Nu, zo verschrikkend voor natuur en rede is de weg door welke Hij leidt, opdat Hij zelf de eer ontvangt. Niemand wil naar zijn zin in deze weg wandelen. Maar God handelt niet overeenkomstig onze zin, maar "naar de raad van Zijn wil."

Maar wij strijden nimmer wettig totdat wij ophouden onwettig te strijden. Want de Heilige Geest begint inwendig te strijden met onuitsprekelijke zuchtingen. Geen fraaie gebeden om verrotte belijders te strelen. Geen droge volzinnen met teksten nauwkeurig voorzien en van pas gemaakt gelijk de ruiten op een schaakbord, geen bloemen van welsprekendheid om te behagen aan hen die woorden beminnen maar de kracht schuwen. Maar de ware strijd is alles inwendig werk, zuchten, roepen en kermen tot de Heere.

"O!" zegt u, "ik zal u zeggen wat ik strijden noem. Het is op de dag des Heeren drie malen ter kerk te gaan, de bijeenkomsten tot het gebed bij te wonen, zeven tijden des daags geregeld elke dag te bidden."

Ach, mijn vriend, dat is een vleselijke strijd. De enige strijd welke God kent is de strijd des Geestes; en de Geest strijdt inderdaad nimmer, tenzij het vlees heeft opgehouden te strijden.

Nu, deze inwendige strijd van de Geest is een vervulling van de ondervinding welke Paulus beschrijft, 2 Kor. 12 9, 10. "Wanneer ik zwak ben dan ben ik machtig." Hoe zo? "Omdat de kracht van Christus in zwakheid volbracht wordt." Want ben ik gezegend, dan ben ik gezegend als een lage ellendeling, een monster van goddeloosheid, door rijke, vrije, soevereine, onderscheidende genade. Geen druppel van hemelse genade kan mijn hart raken door mijn eigen pogingen. Ik kon evengoed denken om de Atlantische Oceaan op te nemen in het holle van mijn hand, als om in mijn ziel een druppel van Gods liefde te brengen, of een enkel gunstbewijs van Zijn vriendelijk aanschijn te verwekken. Ik mag zuchten, roepen, kermen, verlangen en hijgen om de uitstorting van Zijn liefde, maar ik kan geen greintje daarvan doen neerdalen. Dan wordt het gevoeld om God al de eer te geven.

Nu, deze wettige strijders om wettige voorwerpen worden gekroond, en zij alleen. Deze kroon is tweeledig: *een kroon hier en een kroon hiernamaals, een kroon van genade in het hart gezet hier beneden, en een kroon van heerlijkheid hier Boven.* Zo zegt Paulus: "Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen die de verschijning van de Zoon liefgehad hebben." (2 Tim. 4: 8.) Deze kroon zal niemand verkrijgen dan die gestreden heeft, wettig gestreden heeft om in te gaan door de nauwe poort, en gelukkig gestreden heeft. De kroon beneden is de kroon waarvan in Ezechiël 16:12 gesproken wordt, "Ik deed een kroon van heerlijkheid op uw hoofd," en over welke de kerk klaagt dat zij die verloren heeft, "de kroon van ons hoofd is afgevallen." (Klaagl. 5: 16). Deze kroon wordt op het hoofd gezet wanneer de Heere bliken van goedkeuring en aanneming geeft in de Zoon Zijner liefde. Gelijk David spreekt (Psalm 103: 4). "Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden." Nu, deze inwendige kroon wordt nooit in het hart van iemand geplaatst dan van een bedelaar, die geheel was weggegooid. "Hij verheft de geringen uit het stof, en de nooddriftigen verhoogt Hij uit de drek, om te doen zitten bij de vorsten, dat Hij hen de stoel van de eer doe beërven." Deze bedelaar is iemand die bedelt uit enkel belang in Gods grote genade, gekleed in lompen en gezeten in stof en as, in de drek van zijn eigen bederf. Hij en hij alleen wordt verheven in zijn ziel om te zitten onder de vorsten, de priesters en koningen, het koninklijk geslacht die onveranderlijk gekroond worden met Goddelijke gunst beneden, en erven de troon van de heerlijkheid hier boven.

Nu, deze inwendige kroning heeft geloof ik onderscheiden trappen. Daar zijn geen trappen in heerlijkheid, maar daar zijn zeker trappen van de genade. Daar zijn geen vrome uitmuntende heiligen afgezonderd bij de troon, terwijl de moordenaar aan het kruis en Maria Magdaléna aan de deur staan omdat zij zulke grote zondaars geweest waren. Maar beneden zijn er trappen van blijkbare genade, daar zijn kinderen, mannen en vaders. Wanneer u bekwaam gemaakt bent om door het geloof te rusten in Christus' bloed en gerechtigheid, wanneer een druppel van Gods genade in uw ziel gestort is, wanneer vrede gevoeld en gekend is en een ernstige gewaarwording van Gods goedheid en genade door het bloed des Lams gemaakt is; wanneer in de diepten van ziel armoede en hulpeloosheid, hulp en kracht gevonden wordt om uw last op de Heere te werpen, dan en daar bent u gekroond geweest als een wettig strijder.

"O, zeggen sommigen, "wij moeten volkomen verzekerdheid hebben, en daar is geen geloof zonder dat." Ik geloof, dat al het ware geloof een mate van verzekering heeft, maar wie kan zeggen hoe vol zij moet zijn. De melaatse die enkel riep: "Indien Gij wilt Gij kunt mij reinigen," had geloof, en evenzo de vrouw welke door de schare drong om de zoom van Jezus' kleed aan te raken, en de Kanaänese vrouw welke maar een kruimpje begeerde van de tafel van de kinderen. Dit was een wagend geloof, een geloof vanwege noodzakelijkheid, een geloof gewerkt door beproevingen en zwarigheden. Dit geloof kroont de Heere als Zijn eigen werk, maar nimmer kroont Hij iets anders. Hij kroont niet onze strijd maar Zijn eigen, niet ons werk maar het werk van Jezus Christus.

Hebt u dan nooit een weinig gevoeld van dat zielsvermurwend werk? "Ach!" zegt u, "maar het duurde niet lang, en werd zelden gevoeld." Maar waar wordt gezegd hoe lang het duren moet, en hoe dikwijls het gevoeld moet worden? De kroon maar eens op gehad te hebben en dat maar voor weinige ogenblikken, is toch gekroond te zijn geweest. U klaagt dat u deze zoete bevindingen verloren hebt. Maar hoe kon u verliezen wat u nimmer had? U zegt: "De kroon is mij van het hoofd gevallen." Dan moet het daar geweest zijn. En ik wil u een andere zaak daar zeggen, dat, indien de kroon ooit in uw hart geplaatst was, de rand daarvan een teken heeft achtergelaten, en op die plaats waar zij een indruk heeft nagelaten, verlangt u ze weer geplaatst te hebben. Zie dan dat u wettig strijdt. Hebt u uzelf teneinde gelopen, de adem verloren? Zijn uw armen verslapt, uw benen en rug gebroken? Dan wil de Heere u zelf dragen, als op arendsvleugelen, tot het einde van de baan, en u leggen aan de voeten van de Rechter, Die zal u leren dat "de loop niet is der snellen, noch de strijd der helden;" maar dat *"God zich ontfermt diens Hij wil, en verhardt die Hij wil."*
Amen.

3. HET ZWAARD DES GEESTES

Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten. Hebrëen 4:12

Indien wij deze woorden in de samenhang beschouwen, schijnt er in de eerste opslag enige dubbelzinnigheid te bestaan. Immers, wat moeten wij toch verstaan door de uitdrukking: "*Het Woord van God?*" Indien wij het vers lezen, dat onmiddellijk op de tekst volgt, dan schijnt "het Woord van God" een persoon te zijn. Immers, daar lezen wij: "*En er is geen schepsel onzichtbaar voor Hem; maar alle dingen zijn naakt en geopend voor de ogen Desgenen, met Welken wij te doen hebben.*" Het voornaamwoord "Hem," en de woorden, "de ogen van degene met welke wij te doen hebben," hebben duidelijk betrekking op een persoon; en echter van geen persoon wordt melding gemaakt, dan van het "Woord van God.", Maar indien wij op de uitwerksels zien aan het Woord van God in de tekst toegeschreven, dan schijnen die meer toepasselijk op een zaak dan op een persoon, zodat we zeggen kunnen, dat er hier in de eerste opslag een grote twijfel schijnt te bestaan, of wij door "het Woord van God" te verstaan hebben het *vlees-geworden Woord*, de tweede Persoon van de Goddelijke Drie-eenheid, van Wie Johannes spreekt in het begin van zijn Evangelie, als "bij God," en als "God ;" of dat wij erdoor verstaan moeten, het geschreven woord, dat is: de Schriften van de waarheid, de levende Godsspraken, ons door de vaders overgeleverd.

Welnu, ik geloof, dat deze ogenschijnlijke dubbelzinnigheid een grote schoonheid in zich bevat,

en meer licht over de zin van de tekst verspreidt. Veel is er in onze dagen over de Heilige Schrift gezegd, en wonderlijke uitwerksels aan dezelve toegeschreven. Door haar dienstigheid

als middel en algemene verspreiding, verwachten velen, dat de gehele wereld trapswijze bekeerd zal worden. Maar terwijl zoveel gezegd wordt tot lof van het geschreven Woord, wordt er weinig gezegd tot lof van de kracht van het *vlees-geworden Woord*, en men spreekt en preekt alsof de Schriften in zichzelf enige inklevende kracht bezaten om de volkeren te herscheppen.

Nu, het geschreven Woord heeft geen kracht, hoe klein ook, dan in de hand van het *vlees-geworden Woord*; neen, niet meer kracht dan een zwaard heeft om uit de schede te gaan en een mens te doden, onafhankelijk van de arm welke het behandelt; neen, niet meer kracht dan een wet heeft, om zichzelf uit te voeren, of een geneesmiddel om zichzelf toe te dienen. Daarom beschouw ik deze dubbelzinnigheid, zo het een dubbelzinnigheid is, als vol van schoonheid.

Paulus, sprekende van de uitwerksels van het geschreven Woord, en hoe het werkt als een tweesnijdend zwaard, raakt terstond van ter zijde het *vlees-geworden Woord* aan, in wiens hand het alleen werking doet, evenals iemand de snede en hardheid van een Damaskeense kling

beschrijvende, zich zou keren van het zwaard tot de zwaarddrager, van het dode wapen tot de levende hand, zonder welker bekwaamheid en kracht haar scherpte van geen waarde zou zijn.

Zodat, indien wij de woorden van de tekst beschouwen, zij beschrijven het *geschreven Woord* als zekere nuttige uitwerkselen teweeg brengende, maar slechts wanneer het behandeld wordt door de Heere der heirscharen, de Koning der koningen, het Woord van de levende God, die rijdt, gegord met zijn zwaard aan de heup, overwinnende en opdat Hij overwint. En dat dit de ware zin van deze plaats is, is duidelijk uit Openb. 1: 16, waar wij in de beschrijving van de Zoon van God, als door Johannes op Patmos gezien, lezen, dat "uit Zijn mond ging een tweesnijdend scherp zwaard;" dit houdt in en geeft te kennen dat het geschreven Woord dan slechts een tweesnijdend zwaard is, wanneer het komt uit de mond van het *vlees-geworden Woord* in het hart van Gods volk.

Houd dan in gedachte, dat al de uitwerkselen die ik in het toelichten van deze tekst zal toeschreven aan het geschrevene Woord, er geheel en alleen aan worden toegeschreven als een krachtdadig werktuig in de handen, en uit de mond van Hem, Die Heere en Koning is in Sion.

"Want het woord Gods is levendig en krachtig en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten."

Welnu, als u en ik ooit iets gevoeld hebben van de kracht van Gods waarheid in onze zielen, dan, zullen wij, indien de Heere schijnsel geeft op Zijn eigen werk, in onze eigen ondervinding, enige van deze uitwerkselen kunnen opsporen, die de Heilige Geest hier toeschrijft aan het *geschreven Woord* in de handen van het *vlees-geworden Woord*.

1. De uitdrukking: het levendig Woord
2. Dat het Woord krachtig is
3. Dat het scherpsnijdend is
4. Dat het doorgaat tot de ziel en de geest
5. Dat het doorgaat tot het merg
6. Dat het een oordeler de gedachten is.

1. Het eerste woord dan, dat onze aandacht verdient is de uitdrukking "levendig." "Het Woord van God is levendig." Maar voor wij tot de zin van deze uitdrukking komen, worden wij al dadelijk opgehouden door deze vraag wil het geschreven Woord van God, waarvan de tekst spreekt, zeggen: de letter, de stipte tekst van de Schrift, zoals zij in onze Bijbels staat? Met andere woorden: is het de *letter* van de Schrift of de *inhoud* van de Schrift, die een tweesnijdend zwaard is? En moet de mens in zijn geweten de rechtstreekse toepassing van de eigenlijke woorden van de Bijbel gevoelen, of is de kracht en zin van de woorden voldoende?

Ik voor mij geloof, dat hoe aangenaam en schoon de nauwkeurige woorden van de Schrift zijn, echter de kracht daarvan voldoende is om het werk Gods in de ziel te verrichten. Wat zegt de Heere? "Gij zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrij maken." Het is dan de waarheid, in de Schrift vervat, dat het uitwerksele teweeg brengt en wij kunnen de *kracht* van de waarheid hebben, zonder dat wij de stipte letter van de waarheid hebben. Ik stem toe, dat het zuiverder is en meer genoeg geeft, wanneer wij de eigenlijke woorden van de Schrift hebben; maar ik geloof, wij hebben

vele geestelijke gewaarwordingen, wier eerste begin en daarna volgende onderhouding in de ziel moeilijk zouden zijn af te leiden uit de toepassing van juiste plaatsen van de Schrift, en echter zijn het geestelijke gewaarwordingen, voortgebracht door de kracht van de Heilige Geest, werkende in en door de Schriften, want wij weten en ondervinden niets recht als het niet is in of uit de Schrift.

Bijvoorbeeld, wij dragen meer of minder, een gevoel met ons om van de hartdoorzoekende ogen Gods en van Zijn onbevleete zuiverheid en Zijn haten van de zonde. Van waar komen onze gewaarwordingen van schuld en verlegenheid onder de last van de zonden, dan van zo'n bewustzijn, in de verborgen kamers van het hart? Maar indien wij nauwkeurig en nabij ondervraagd werden over de Schriftuurplaatsen met letter, hoofdstuk en vers, door de dadelijke toepassing waarvan deze gewaarwordingen zijn voortgebracht, dan mochten wij, sommigen van ons ten minste, verlegen zijn, om met onze vinger de juiste plaatsen aan te wijzen. En echter, hoe zouden wij weten, dat God de Onderzoeker van onze harten is, en de zonde haat met een volkomen haat, indien Hij het ons niet eerst in Zijn Woord gemeld had, en daarna het uit het Woord in ons geweten had verkondigd?

Maar het is de *waarheid*, niet de letter van de tekst, "Ik de Heere, doorgrond het hart en proef de nieren," "Ik de Heere haat het kwade," dat dit inwendig bewustzijn heeft teweeggebracht; en ik voor mij wilde liever de geestelijke gewaarwording in mijn hart hebben teweeggebracht door de *kracht* van de waarheid, dan een leerstellige kennis in mijn hoofd gewerkt door de *letter* van de waarheid. Het licht in het hart geworpen door het Woord van de waarheid, is gelijk een zonnestraal door een spiegel weerkaatst; daar is geen licht in de spiegel zelf, maar hij werpt op dat voorwerp op hetwelk hij gericht is, een straal van de zon. Zo ook het Woord van God heeft geen licht in zichzelf, maar kaatst alleen dat licht terug, dat de Zon der gerechtigheid het meedeelt. Welnu, veronderstel dat iemand een getal kleine stukjes spiegelglas neemt en ze zo in orde schikt, dat elk zijn afzonderlijke stralen zou weerkaatsen op eenzelfde voorwerp en in een brandpunt ontmoeten, dan zou daar een verzameling van verschillende stralen zijn, elk zijn dicht dooreen mengende, en het zou moeilijk zijn om te zeggen van welk stuk spiegelglas al het licht kwam.

Zo spreekt de ene tekst van Gods hart doorzoekende tegenwoordigheid, een andere van Zijn oneindige zuiverheid, een andere van Zijn haten van de zonde, een andere van Zijn onbuigbare rechtvaardigheid en zou verder. Al deze afzonderlijke teksten, wanneer zij door het licht van de Goddelijke Geest bestraald worden en in een brandpunt gebracht, op een zondaars geweten, werpen een dooreen gemengd licht van zich, waarin hij het licht ziet, en hij valt onder de overtuigingen, welke dit licht uitwerkt. Maar hoe kan hij tot een tekst terugkeren, en zeggen: "Deze plaats toonde mij Gods tegenwoordigheid, en dat vers overtuigde mij van Gods heiligheid," en zo verder, wanneer hij teveel bezig is met de gewaarwordingen, om ze nauwkeurig te scheiden, veel minder om te onderzoeken, hoe zij waren veroorzaakt? Paulus viel op de grond door het licht dat hem terneer wierp op de weg naar Damaskus, en ik durf zeggen, hij onderzocht niet of het van het noorden, zuiden, oosten of westen kwam.

Ik zeg dit, omdat ik weet, dat velen van Gods volk vaak opgehouden worden, omdat overtuiging en vertroosting in hun zielen gekomen zijn zonder de stipte letter van de Schrift of zelfs zonder de Schrift. Een woord of uitspraak van de predikstoel, wat niet in de taal van de Schrift kwam, of een regel van een lied, of een gedeelte uit de

geschriften van een vroom man heeft vertroosting aangebracht; maar omdat dit niet in de juiste woorden van de Schrift is geschied, hebben de satan en ongeloof er aan getrokken, totdat zij al hun troost hebben uitgerukt. Welnu, indien het maar Schriftuurlijk is, indien het maar in nauwkeurig overeenstemming is met de Schrift, als het maar in een of ander gedeelte van Gods Woord vervat is, waarom behoeven wij bezorgd te zijn, ofschoon het niet in de letter van de Schrift is? Wij hebben de *kracht* nodig, niet het *woord*; de geest, niet de letter, het wezen, niet de schaduw; de waarheid, niet de letters en syllaben; de wijn, niet het wijnglas, de zalf, niet de oliefles. Indien wij de geest en kracht van de Schrift bezitten, wij kunnen de letter en de vorm missen; en hoewel ik erken, dat beide te hebben aangenamer is, als komende in een meer rechtstreeks kanaal, echter, indien ik slechts een van beiden hebben, dan zou ik liever de gewaarwording hebben zonder het woord, dan het woord zonder de gewaarwording.

Het eerste nu, dat in de tekst gezegd wordt van "het Woord van God" (dat is, gelijk ik het versta, de waarheid van God in de hand des Geestes, is dat het "*levendig*" is. Wat wordt door deze uitdrukking bedoeld? Dat het zich met vlugheid en snelheid beweegt? Er wordt wel van Gods Woord gezegd (Ps. 147: 15), dat "Zijn Woord zeer snel loopt;" maar dat is de betekenis niet van het woord "levendig" in de tekst. Hier wordt bedoeld levend, zoals in de uitdrukking (Hand. 7:28) "levende woorden." Met woord "levendig" dan, betekent niet met snelheid bewegen, maar *levend* of liever *leven meedelend*, en dus onderscheiden van de dode letter. De waarheid, enkel zoals zij staat in het Woord van God, is levenloos en dood; en heeft als zodanig geen macht om mee te delen, wat het zelf niet heeft, dat is leven en kracht, aan het hart van Gods volk. Zij staat, daarin zoveel letters en volzinnen, als levenloos, evenals de drukletters, door welke zij gedrukt wordt. Maar wanneer het *vlees-geworden Woord* iets van het geschreven Woord neemt, en spreekt het in het hart en geweten van een vat der barmhartigheid, hetzij in de letter of in de kracht, dan begiftigt Hij het met Goddelijk leven, en het komt in de ziel, aan haar een leven meedelende dat nooit gedood kan worden. Zoals Jacobus spreekt (hfd. 1: 18) "Naar Zijn wil heeft Hij ons gebaard door het Woord der waarheid," en zo Petrus schrijft: "Gij die wedergeboren zijt niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God." Eeuwige wezenlijkheden worden in de ziel gebracht, bevestigd en vastgemaakt door een almachtige hand. Het geweten is levend gemaakt in de vrees van God; en de ziel is opgestaan uit de dood van de zonde, of uit een dode belijdenis, tot een hemels, nieuw en bovennatuurlijk leven.

Maar nu komen wij tot de *ondervinding* van dit leven. Hoe weten wij dat het meegedeeld is?

Hoe, zou ik kunnen vragen, weten wij dat wij natuurlijk leven? Wel, wij doen zekere dingen die slechts door levende personen kunnen gedaan worden. Ik eet, ik drink, ik haal adem, ik spreek, ik wandel, ik denk, ik gevoel. Dit alle zijn levende daden, en ik heb daarenboven een inwendige overtuiging dat ik het leven bezit. Zo is het ook in het geestelijke; indien er leven is, daar zal beweging en roering zich, de uitboezeming en handelingen, die dat leven eigen zijn.

Laat ons dan een weinig terug zien. Kunnen we een begin vinden van onze godsdienst? En zo ja, wanneer en wat was het begin? Een goed zuiver begin is, wanneer de Heere er licht over geeft, een gelukkig bewijs, om ons door menige

duistere dag te helpen. En ik geloof dat een goed begin gewoonlijk leidt tot een goed midden, en eindigt in een goed einde. Maar al Gods volk kan dit goed begin niet vinden, tenminste niet zoals het goed is in hun ogen; want hun goed begin is een treffend begin; en God geeft niet aan al Zijn kinderen dit treffend begin. Wij moeten dan komen tot de vruchten en uitwerksels. Indien de vrucht goed is, dan moet de boom goed zijn; als het uitwerkseel geestelijk is, dan moet de oorzaak geestelijk zijn, en als daar een bovennatuurlijk leven in de ziel is, dan moet er een begin van dat bovennatuurlijk leven geweest zijn. Het is mijn wens om met mijn hand dat leven te bevorderen, en de geheime snaren en koorden van Goddelijk gevoel in uw geweten te raken, opdat, wanneer ik de klavieren aanraak, gelijk een speler het instrument, daar een klank in uw ziel mag zijn, een echo in uw hart, die onder de aanraking zal trillen.

A. Welnu, wat is de eerste vrucht en het uitwerkseel van Goddelijk leven? Is het niet de vrees van God in een teer geweten; overeenkomstig deze woorden: "De vrees des Heeren is het beginsel der wijsheid?" Nu wat vrees is dit, kinderlijke of slaafse? Want wij lezen (1 Joh. 4: 18): "De volmaakte liefde drijft de vrees buiten, want de vrees heeft pijn." Maar zeker, de ene genade van de Geest kan een andere genade niet uitdrijven; en vandaar dat de vrees die door de volmaakte liefde uitgedreven wordt, niet die kinderlijke vrees kan zijn, die het begin is van alle wijsheid, maar de slaafse vrees, welke een deel uitmaakt van de oude mens. Maar de vrees, welke een genade is van de Heilige Geest, is een zegening van het Nieuwe Verbond, en komt in het hart door de Vader der barmhartigheid; overeenkomstig dat woord: "En ik zal een eeuwig verbond met hen maken, dat Ik van achter hen niet zal afkeren, opdat Ik hen weldoe, en Ik zal mijn vrees in hun hart geven, dat zij niet van mij afwijken." (Jer. 32: 40).

Maar voordat de volmaakte liefde de slaafse vrees buiten drijft, werken beide soorten van vrees in de harten van Gods wedergeboren kinderen, en het is soms moeilijk in zielsonderving, het onderscheid tussen dezelve uit te vinden. Wij zien deze slaafse vrees werken in het gemoed van Petrus, toen hij getroffen door het wonder van de visvangst neerviel aan de knieën van Jezus, zeggende: "Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens." (Luk. 5: 8.) Hier werkt dezelfde vrees in Petrus' gemoed, van welke Job spreekt als in het gemoed van de goddelozen, die "tot God zeggen: wijk van ons! want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust." Kinderlijke vrees drijft de ziel niet van God af, maar verheft haar in ernstige eerbied tot God. Daarom lezen wij, dat "in de vrees des Heeren een sterk vertrouwen is," (Spr. 14: 26) en dat het "een springader des levens is, om af te wijken van de strikken des doods." Zo lezen wij van de gemeenten, "wandelende in de vreze des Heeren en de vertroosting des Heiligen Geestes." (Hand. 9: 31.)

Want wat is de oorzaak van slaafse vrees? De wet van God als een bediening des doods en der verdoemenis, die tot dienstbaarheid baart. Die brengt deze slaafse vrees teweeg, welke werkt in het vleselijk gemoed, totdat zij uitgedreven wordt door de Geest der aanneming en der volmaakte liefde. Kinderlijke vrees wordt betoond door een heilige eerbied voor God, door een beven voor Zijn Woord, door eens begeerte om Hem niet te beledigen, door ernstige gewaarwordingen van Zijn tegenwoordigheid, door een haten van alle bedrog en huichelarij en door Hem in onze innerlijke gedachten te eren.

Maar, zegt u, "hoe kan ik deze beide vreesen onderkennen? Ik gevoel mij zelf een schuldige, vuile ellendeling, een onrein monster van goddeloosheid en ik ben bevreesd dat ik in de hel geworpen en voor eeuwig verdoemd zal worden. Is dit kinderlijke of

slaafse vrees? Laat mij u vragen, hoe werkt deze vrees? Werkt zij door geloof? Brengt zij u naar God, of drijft zij u van God? Werkt zij een zuchten, roepen, kermen en hijgen naar God, en hongeren en dorsten naar Christus; of werkt zij in een soort van zorgeloze wanhoop, die u niet van zonde bewaart? Zo zij op de laatste wijze werkt, dan is het slaafse vrees, die pijn heeft.

Maar om kort te gaan, deze twee soorten van vrees zijn zo ondereen gemengd, dat wij ze moeilijk kunnen onderscheiden; maar wanneer de Heere daarna Christus naderbij brengt, en een gevoel van Zijn genade gesmaakt wordt, dan treedt de slaafse vrees op de achtergrond en kinderlijke vrees komt vooruit; slaafse vrees trekt terug in de diepte van het vleeselijk gemoed, en kinderlijke vrees gaat naar boven met geloof, hoop en liefde in de tegenwoordigheid van God.

Daarom, wanneer de Heere door Zijn Heilige Geest neerdaalt om de ziel te bezoeken, is zij gelijk aan de magneet, welke het ijzervijlsel van de tafel optrekt; elke genade van de ziel loopt vooruit om Hem te ontmoeten: geloof, hoop, liefde, nederigheid, kinderlijke vrees. Maar deze zelfde hemelse magneet stoot slaafse vrees af, omdat zij, als behorende tot de oude mens, geen vereniging of verwantschap met de Heere hebben kan. Indien u ooit uw genegenheden tot Jezus uitgestrekt hebt, dan heeft het geloof Hem ontvangen, is de hoop in Hem geankerd, en heeft de vrees Hem geëerbiedigd. U hebt niet gezegd: "vertrek," maar, "kom in;" u roept niet: "straf mij niet," maar, "kus mij met de kussen Uws monds." En ik geloof vast, dat deze kinderlijke vrees moet bestaan en er bestaat, voordat de Geest van de aanneming daar is, Welke doet roepen: "Abba, Vader"; zoals een kind zijn vader vreest voordat hij hem "vader" noemen kan, of hem kent als zijn vader. Maar wanneer de Geest van de aanneming komt, zal zij meer volkomen gekend worden als de kinderlijke vrees, en zal onderhouden worden door en werken met de Geest der aanneming. Nu, indien u iets van deze kinderlijke vrees hebt, het Woord van God heeft uw ziel levend gemaakt.

B Daarenboven, waar ook het leven van God in de ziel is, daar zal *geloof* zijn Nu, de bediening van het geloof werkt in de diepte van het hart. Daar is al "het werk van het geloof met kracht." Want het geloof "is de vaste grond," dat is de verwezenlijking van de dingen die men hoopt;" en waar kunnen de Goddelijke waarheden verwezenlijkt en tot een vaste grond gemaakt worden als in het hart? Het is ook "het bewijs van de zaken die men niet ziet," dat is, met het natuurlijk oog, en daarom moet dit bewijs een inwendig getuigenis zijn aan de uitwendige waarheid. Ook wordt er gezegd, "dat het hart gereinigd wordt door het geloof". Het geloof dan verwezenlijkt en geeft getuigenis aan die waarheden, welke de Heilige Geest uit het Woord van God neemt, dat grote magazijn en die voorraadkamer van de waarheid, en gebruikt die tot een voedsel en tot vastigheid. Daarom kan het geloof nimmer treden buiten de onderwijzing van de Heilige Geest. Op het ogenblik dat het geloof buiten de letter van het Woord zeilt, en ter zijde gaat van des Geestes inwendige onderwijzing, wordt het vermetel. Duizenden dode belijders zijn hier, wier geloof niet staat in de kracht van God, maar in de wijsheid van de mensen. Zij zijn vermetel van het eerst tot het laatst, in hun begin, midden en einde, en al hun zogenaamde godsdienst is een ijselfijke daad van verwaandheid. En zelfs het kind van God kan verward worden, en ik geloof, is ook dikwijls verward in een strik, verder voortgeduwd dan zijn eigen ondervinding, door een vermetel geloof.

"Maar," zegt u: "kan een kind van God verstrikt worden in verwaandheid?" Niet zo om er door verdoemd te worden, niet zodat zij in hem regeert en heerst, maar gewis zo, om hem te verstrikken en neer te werpen. Laat ons het gebed horen van een kind van God, "Houd Uw knecht ook terug van trotsheden, laat ze niet over mij heersen; dan zal ik oprecht zijn, en rein van grote overtreding. (Ps. 19: 13.) Had David geen vrees voor trotsheid toen hij dit uitriep? Zeker, hij had haar geheime werkingen gevoeld, en had er onder gezocht als onder een grote overtreding. En ik geloof, door hetgeen ik ken en voel aangaande dit stuk, dat er twee soorten van zonden zijn, welke het diepst insnijden in een levend geweten C de lage lusten van het vlees als lichamelijke zonden; en trotsheid en huichelarij, als geestelijke zonden. Er is geen zonde meer heersend in de Calvinistische kerken, dan die van trotsheid; en het is de omringende zonden van de Calvinisten, gelijk eigengerechtigheid de omringende zonde is van de Arminianen.

Maar wanneer een kind van God op deze grond treedt, dan heeft hij een inwendige overtuiging dat hij een overtreder is, dat hij gaat op glibberige plaatsen, en hij vreest dat ten laatste een aardbeving de aarde onder zijn voeten zal openen. Hij behoort daarom terug te gaan naar de gezegende onderwijzingen van de Heilige Geest, want heeft niet meer godsdienst dan voor zover hij Zijn Goddelijke werkingen gevoelt. Het geloof daarom, aldus omgeven en ingesloten zijnde, wandelt slechts zoals de Heilige Geest leidt, en wordt slechts gevoed door hetgeen de Geest geeft. Als de Geest de voorraadkamer van Gods Woord ontsluit, ontvangt het geloof voorraad naarmate er uitgedeeld wordt. Wanneer de Geest een belofte opent, komt het geloof vooruit; wanneer Hij een verwijt toepast, gaat het geloof achterwaarts; wanneer Hij een bevel geeft op de man aan, buigt het geloof de hals en draagt het juk; en wanneer Hij Christus bekend maakt, loopt het geloof in des Zaligmakers armen. Zo werken het geloof en de vrees samen in elke levendgemaakte ziel.

Maar hij die niets bij ondervinding van deze dingen kent, is vervreemd van het leven Gods. Ik zet hier echter geen maatstaf van zes voeten hoog om ieders lichaam te scheiden dat deze hoogte niet bereiken kan, maar ik wil pogen mijn hand in uw geweten te steken, opdat ik de verborgen levensbronnen in uw ziel mag aanraken. Wat weet u van een fontein van levend water binnen in u, waarvan de Heere tot de Samaritaanse vrouw sprak? "Het water dat ik hem zal geven, zal worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven," Dus, geen regenwaterbak, niet een dode poel van een leerstellige kennis, altijd stilstaande en dikwijls stinkende, niet een regenbak van menselijke wijsheid, niet een bewaarplaats van schepsels bekwaamheid, maar een bron van levend water, ebberende en vloeiende, soms onzichtbaar, soms overlopende, maar altijd fris, en meer of minder (nadat de Heilige Geest in het verborgen roept, "spring op, o bron") bobbelende en uitstromende in levende daden tot een levende God. Hij die iets van die springende fontein gevoeld heeft, heeft ondervonden dat het Woord van God "levend" is, daar hij levend gemaakt is door het inwendig leven van God.

2.

Het volgende dat van het Woord van God, in de hand van het vleesgeworden Woord, gezegd wordt, is, dat het krachtig is. *"Het Woord van God is levend en krachtig."* Door "krachtig" wordt hier verstaan haar krachtdadig werk in het hart en geweten van de uitverkorene, "Het Koninkrijk van God is niet gelegen in woorden maar in kracht;"

en het is door het Woord van God in de handen des Geestes, dat dit koninkrijk in de ziel opgericht wordt. Al Gods volk zijn op dit punt eenstemmig, dat zij niet meer inwendige godsdienst hebben, dan zij inwendige kracht hebben. En al de levende kinderen van God zuchten, ieder overeenkomstig zijn maat en toestand, om de openbaring van Goddelijke kracht in hun zielen. Zij die onder de wet zijn, en arbeiden onder zware lasten, zijn zuchtende om verlichting en dat die verlichting komt in Goddelijke kracht; kracht die alle zonden in de diepten van de zee zal werpen. Zij, die gesmaakt hebben dat de Heere genadig is, en hun eerste liefde verlaten hebben, storten soms hun inwendige begeerte uit om kracht, opdat hun zielen herleven. Zij, die bezet worden met krachtige verzoeking, en worstelingen, dikwijls krachteloos, met lage lusten, roepen om kracht om hun voet uit de netten des vogelvangers te verlossen. Zij die hard zijn, hebben kracht nodig om verzacht te worden; zij die vol twijfel en vrees zijn, hebben kracht nodig om hun het geloof te geven; de afvallige heeft kracht nodig om terug te keren, en de zinkende heeft kracht nodig om te zwemmen.

Door kracht versta ik iets dat bondig, wezenlijk, sterk, hemels, bovennatuurlijk is. Hoe meten wij het vermogen van een stoomwerktuig af? Wij zeggen dat het zo of zoveel paardenkracht heeft. Maar wie zou het in zijn gedachten krijgen een stoomwerktuig van twee honderd paardenkracht samen te stellen om stokken te breken en beuzelachtig werk te doen? Wij meten kracht af naar haar uitwerking. Wij brengen het een in evenredigheid met het andere. Welnu, de Heilige Geest, de God van alle maat en kracht, zal Zijn machtige en krachtdadige hand niet uitstrekken om stokken te breken en beuzelachtig werk in de ziel te doen. Neen, Zijn werk is Gode waardig, een "werk van het geloof met kracht," omdat het ontspringt van een God met kracht bekleed. De God van Israël is geen Baäl welke slaapt en ontwaken moet, of die op reis is en daarom te ver af om te komen, wanneer het nodig is, maar "krachtelijk bevonden een hulp in benauwdheden." Door deze kracht, wordt de valse hoop verdreven, worden steunsels omver geworpen, schepsels gerechtigheid vernietigd en de ziel geholpen en bekwaam gemaakt om te rusten op de Heere. Deze kracht maakt geen gerucht en spreekt niet hoogdravend - (indien ik luid spreek, het is, opdat ik beter gehoord mag worden) - maar is het suizen van de zachte stilte van Jezus in de ziel. Het volk van God behoeft geen uitwendige stem (ofschoon zij dikwijls zo ernstig naar de zegen verlangen, dat zij met ingehouden adem zien en luisteren, gelijk ik wel gedaan heb, hopende en verwachtende een stem rondom of achter me te horen klinken) maar zij zoeken naar die verborgen stem van verzoenend bloed in hun geweten, die betere dingen spreekt dan Abels bloed. Die inwendige fluisteraar van hemelse liefde in hun ziel klinkende, - niet de aardbeving van vrees, niet het vuur van Goddelijke toorn, maar het suizen van de zachte stilte van vergeving en vrede - maakt dat zij zich voor de Heere neerbuigen, en hun aangezicht in hun mantel bedekken. De aardse koningen behoeven niet uit hun paleizen te gaan om hun bevelen te doen uitvoeren. Waar het woord eens konings is, daar is het krachtig, zelfs van een aards koning, hoeveel temeer van de koning van Sion. Wij behoeven daarom geen geluid, rumoer en lawaai, geen snoeven en razen bij de godsdienst; maar wij hebben behoefte aan inwendige gewaarwordingen, het ware koninkrijk van God bevestigd in het hart.

3. Maar wij komen nu tot een ander onderscheidend merk- en kenteken van de maat van Gods Woord wanneer het goddelijk toegepast wordt. Er wordt gezegd dat het in haar uitwerking en gevolgen "*scherpsnijdender is dan enig tweesnijdend zwaard.*" Het wordt hier niet slechts vergeleken bij een zwaard, maar wordt gezegd een

tweesnijdend zwaard te overtreffen in scherpheid, en doordringende en treffende uitwerking. Waarin bestaat deze scherpheid? Wel hierin: dat de scherpste kling die een menselijk kunstenaar ooit smeedde, hoe fijn ze ook bereidt, haar oppervlakte gepolijst of haar snede gescherpt is, nooit meer doen kan dan de ziel van het lichaam te scheiden. Een natuurlijk zwaard kan nooit iets groters of hogers voortbrengen dan natuurlijke uitwerkselen. Maar het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord, "gaat door tot de verdeling van de ziel en des geestes, en van de samenvoegselen en des mergs."

Maar hoe gaat dit tweesnijdend zwaard door tot de verdeling van de ziel en van de geest? Ik geloof op deze wijze. De natuurlijke mens heeft maar twee dingen, een lichaam en een ziel; maar een geestelijk mens heeft drie dingen (de derde in de wedergeboorte toegevoegd zijnde) lichaam, ziel en geest. Daarom zegt de apostel, "En uw geheel oprechte geest, en ziel, en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onze Heere Jezus Christus. (1 Thess. 5: 23.) Nu, waar is in een natuurlijk mens, die een natuurlijk geloof en hoop en liefde enzovoorts, heeft, waar is de zetel van deze natuurlijke godsdienst? Zekerlijk niet in het lichaam, dat maar een klomp is van vlees, zenuwen, bloed en beenderen. De zetel dan van hun godsdienst moet zijn in hun ziel; want die alleen kan denken en beoordelen. Het woord overgezet door "natuurlijk" in 1 Kor. 2: 14, ("de natuurlijke mens") betekent letterlijk "de zielmens" of liever de mens die een ziel bezit en niets meer, dit staat in tegenoverstelling met "de geestelijke mens," die "een geest" heeft of een geestelijke natuur; overeenkomstig deze woorden: "Dezelve geest getuigt met onze geest" (Rom. 8: 16.) De genade van onze Heere Jezus Christus zij met uw geest." Zo wordt hetzelfde woord gebruikt, Jak. 3: 15. "Deze is de wijsheid niet die van boven afkomt; maar is aards, zinnelijk (natuurlijk), duivels. Waar het woord "zinnelijk" letterlijk betekent hetgeen tot de ziel behoort, als tegenovergesteld aan hetgeen tot de geest behoort. Ik acht dan dat "de ziel" in deze laatste tekst en in andere teksten waar zij onderscheiden wordt van de geest (want soms wordt het gelijkbetekenend gebruikt), betekent de zetel van natuurlijke godsdienst. Welnu, als de uitverkorene twee soorten van godsdienst in zich heeft, natuurlijke en bovennatuurlijke, vleselijke en geestelijke, de godsdienst van de eerste Adam in zijn natuurlijk geweten, en de godsdienst van de tweede Adam als een levendmakende geest in zijn natuurlijk geweten, moet er noodzakelijk een verdeling, een scheiding gemaakt worden tussen de edele en tussen de lage godsdienst die in hem is. En dit kan alleen het tweesnijdend zwaard van de Geest doen, hetwelk met zijn scherpe punt en dubbele snede doordringt tussen deze twee godsdiensten, uitlatende het levensbloed van natuurlijk geloof, natuurlijke hoop, natuurlijke liefde en natuurlijk gebed, en scheurt het af van het werk en het getuigenis des Heilige Geestes in de mens. Alle valse hoop, bedrieglijke toevluchten, duistere verwachtingen van algemene genade, zelfbehagen en ijdele glorie worden verminkt en gewond, als dit tweesnijdend zwaard indringt. Zo, nauwkeurig wordt deze scherpe kling bestuurd, dat zij nimmer het leven van de geest raakt of wondt, ofschoon zij droevig handelt met het vlees.

Maar in het gevoel van onze ziel neemt dit doordringend zwaard al onze godsdienst weg. Was u ooit hier? Is dit werk in u gedaan? En zo ja, waar en wanneer? Hebt u ooit al uw godsdienst verloren, en stond u voor God in zielsbevinding als een niet? Zo nee, maak er staat op, dat het tweesnijdend zwaard nooit in u gekomen is tot verdeling van ziel en geest. Was u ooit in deze toestanden en beproevingsuren, wanneer natuurlijk

geloof, hoop en liefde allen de geest gaven, gedeeld zijnde door het doordringend zwaard van Gods Woord, dat slechts van behoudenis spreekt voor de uitverkorene, en voor hem alleen, als een bovennatuurlijk goddelijk werk in zijn geweten bezittende? De mens die nimmer afgesneden was door het Woord van God, was nimmer bevoordeeld door het woord van God; en hij die nimmer door de waarheid gewond was, is nimmer door de waarheid genezen. "Hoe wreed en liefdeloos," zeggen sommigen, "om de ziel te doorsnijden en te wonden!" Wreed en liefdeloos! Is de tuinman wreed en liefdeloos voor een boom, wanneer hij ziet dat de klimop zich er rondom strengelt en windt, en hij het mes neemt en het bij de grond afsnijdt? Ik geloof op mijn geweten, dat er velen in deze stad zijn zo omwonden en bezet door het klimop van een valse godsdienst, zo worstelende met vormen en ceremoniën en leerstellingen en twijfelingen, dat er nauwelijks enig leven in hun zichtbaar is, slechts een weinig groene bladeren bij wijze van een kuif aan de top van de stam, die de klimop nog niet bereikt heeft. Maar al deze groene en lommerige godsdienst (want u weet hoe dik en lommerig dit altijd groene klimop is met zijn dunne stam) moet afgesneden worden, en de boom ontbloot en kaal gemaakt om hem te bewaren dat hij niet verstikt wordt. En wat is een dienaar waardig, die nimmer dit tweesnijdend zwaard gebruikt en nimmer deelt en scheidt tussen vleselijke en geestelijke godsdienst? Kan hij "een arbeider zijn die niet beschaamd wordt, die het Woord van de Waarheid recht snijdt," die niets weet van dit werk in zijn eigen ziel, en nimmer in zijn bediening scheiding maakt tussen ziel en geest? Hij kan niet getrouw het Woord van God prediken indien hij het tweesnijdend zwaard niet in zijn hand heeft.

4.

Maar van dit tweesnijdend zwaard wordt ook gezegd *dat het doorgaat tot de samenvoegselen zowel als tot de ziel en de geest*. Wat zijn de samenvoegselen in het natuurlijke? Wel, zekere gewrichten van het lichaam, spillen en middelpunten van de beweging, zonder welke de mens bewegingloos zou zijn als een onbehouwen blok. Door samenvoegselen (of gewrichten) beweeg ik mijn arm om voedsel te nemen, door samenvoegselen beweeg ik mijn leden om te wandelen.

Ik versta daarom geestelijk door 'samenvoegselen' wat gewoonlijk motivatie of "beweegredenen" genoemd wordt. Nu, al hetgeen wij doen en zeggen komt door beweegredenen, en als wij twee naturen bezitten, zullen ook sommigen van onze beweegredenen geestelijk, en de anderen vleselijk zijn. Deze verborgen beweegredenen kan men niet zien. Gelijk onze natuurlijke samenvoegselen of gewrichten in ons lichaam verborgen en bedekt zijn, zo zijn ook onze geestelijke -de verborgen werkingen en beweegredenen van onze geest verborgen voor het oog van anderen; ja zelfs voor ons eigen, totdat het tweesnijdend zwaard van de Geest doorgaat en verdeelt. O! wat een ontdekking wordt er gedaan van kromme, inhalige, lage, slechte, huichelachtige beweegredenen, wanneer deze inwendige samenvoegselen vaneen gescheiden, en onze vleselijke beweegredenen naakt en open gelegd worden voor de ogen van Hem, met Wie wij te doen hebben O, wat onderzoekingen van hart naar de wortel en grond, de wezenlijkheid en geestelijkheid van onze godsdienst! "Begon ik met God, of begon God met mij? Vatte ik de godsdienst op, of legde de godsdienst beslag op mij? Wat waren mijn beweegredenen tot het doen van een belijdenis? Waren ze geestelijk of vleselijk? Was daar enige verborgen, heimelijke, slechte beweegredenen? Was het natuurlijke vrees of kinderlijke vrees? Vleselijke overtuigingen of geestelijke overtuigingen? Het werk van God of het werk van de duivel? Is mijn geloof voorgewend of echt? Mijn hoop en mijn anker

binnen het voorhangsel of een spinnenweb? mijn liefde tot Christus en zijn volk natuurlijk of geestelijk?" Het tweesnijdend zwaard van de Geest gaat door tot de verdeling van deze beweegredenen, en scheidt ze vaneen, zodat zij niet kunnen samenleven.

Wat weet u van dat ernstig ziel onderzoek, met zuchten en roepen om uw hart oprecht voor God te hebben, en een inwendige veroordeling van uw vleselijke beweegredenen? Want bedenkt, dat een kind van God vol is van kromme beweegredenen, maar in zijn oprecht gemoed keurt hij die af, en wilde graag niets hebben dan geestelijke beweegredenen in hem werkende.

Ik zou graag weten welke beweegredenen u hier deze namiddag gebracht hebben, en hoeveel daarvan geestelijk zijn? Sommigen van u zijn mogelijk gekomen als spionnen, om iets te wachten van mijn lippen, of ik mij niet een woord laat ontvallen om enig ander dienaar te minachten, daar u mee naar huis zou kunnen gaan en er een wonderlijk verhaal van kan maken. Ik geef u geen genoegen, als ik hier niet kom met die bedoeling, maar om de waarheid te prediken, en zover als ik daarmee bekend ben. Immers, het werk en de bezigheid van een man die de waarheid brengt is met zijn zwaard recht op de beweegredenen aan te gaan en ze naakt en open te leggen voor de ogen van een verlicht geweten.

5.

Maar wij lezen van dit tweesnijdend zwaard dat het doorgaat tot het "*merg*." Wat wordt geestelijk door merg verstaan? Door het ruggengraatsmerg wordt elke gewaarwording meegedeeld van de hersens aan elk deel van het lichaam. Daarvan, als het neerwaarts langs de ruggenstreng gaat, gaan gedurige zenuwen af, die aan elke spier, aan elk lid en orgaan uitwendig meedelen hetgeen men noemt zenuwkracht en gevoel. Dus versta ik, dat merg "gevoel" betekent en zoals het tweesnijdend zwaard doorgaat tot de verdeling van ziel en geest, en scheiding maakt tussen de samenvoegselen, namelijk de natuurlijke en geestelijke beweegredenen, zo verdeelt en scheidt het ook tussen natuurlijk en geestelijk gevoel.

En hier is het grote bedrog en de ontzaglijke misleiding van natuurlijke godsdienst, dat ze zoveel gevoelsgodsdienst met zich mee brengt zoals geestelijke godsdienst gevoel met zich meebrengt op een geestelijke wijze. Gevoel, daarom is op zichzelf geen bewijs van ware godsdienst, daar er zowel vals als waar gevoel is. Ik weet dit is een tere grond, meer ik weet tegelijkertijd, dat het een ware grond is. Hadden Ezau, Herodes, Felix en Judas Iscariot geen gevoel? Zeker; een diep gevoel ook.

En zo kan een kind van God hebben, wat menigeen denkt godsdienstig gevoel te zijn, en toch geen geestelijk gevoel is. Hij kan tranen, en zuchten, en lasten, en droefheid, en zorgen hebben, die niet voortgebracht zijn in zijn ziel door, noch voortvloeiende uit Goddelijke werkingen. Hij kan natuurlijk vermurwd en natuurlijk vrolijk, natuurlijk treurig en natuurlijk verblijd zijn; en altijd denken dat zijn gevoel geestelijk is. Nu, het tweesnijdend zwaard van de Geest, opent de verborgenheden van zijn hart, verdelend hetgeen natuurlijk en geestelijk is. En zo, wanneer Hij hemels gevoel verwekt, daar is het vergezeld met een Goddelijk bewijs van zijn geboorte en oorsprong. Daar is een diepte, en een kracht, en een oprechtheid, en een wezenlijkheid, en een ernstig gevoel van Gods tegenwoordigheid, en een opwaarts verheffen van de ziel, hetwelk alle geestelijk gevoel als Goddelijk en hemels stempelen.

Maar een mens, die nimmer licht in zijn geweten had, om het onderscheid tussen natuurlijk en geestelijk gevoel te zien en te bemerken, kan nimmer het tweesnijdend zwaard in zijn merg gehad hebben, en is zoveel te meer blootgesteld aan des satans verleiding als een engel des lichts. De oude natuur heeft zowel haar krokodillentranen, als de vreugd van doornen onder een pot. (Pred. 7: 6.) Maar daar is een kenmerk, dat hun beide toekent als uit de aarde aards, en dat is, dat zij zelf het middelpunt zijn, en eigen gerechtigheid voeden op hetzelfde ogenblik, dat zij aan het werk zijn; terwijl daarentegen alle geestelijk gevoel, hetzij zorg of vreugde, omhoog klimt tot de Bron vanwaar het neer kwam.

6.

Maar om tot het slot te komen; de laatste uitwerking van het Woord van God, wanneer het geestelijk toegepast wordt, in de tekst vermeld, is, dat het *"een oordeler der gedachten en der overleggingen van het hart is."* Deze woorden schijnen aan te duiden, dat de samenvoegselen en het merg nauwkeurig verklaard zijn, daar de apostel het zinnebeeld laat varen, en duidelijker spreekt. Nu deze vier dingen - beweegredenen, gevoel, gedachten en overleggingen - kunnen wezen en zijn alle inderdaad ten dele natuurlijk en ten dele geestelijk. Gelijk er natuurlijke beweegredenen en natuurlijk gevoel zijn, zo zijn er ook natuurlijke gedachten en natuurlijke overleggingen; en zoals er geestelijke gedachten en overleggingen zijn, zo zijn er ook geestelijke beweegredenen en geestelijk gevoel. Nu het Woord van God in de ziel, als het licht des levens, als de kaars des Heeren, onderzoekende het inwendige, oordeelt en vindt het onderscheid uit tussen natuurlijke en geestelijke gedachten, en tussen natuurlijke en geestelijke overleggingen. Dat is, in zoverre als u een godsdienstig kleed draagt. En er gaat een onbarmhartig oordeel van verdoemenis over alle godsdienstige gedachten en overleggingen die geen geestelijke gedachten en overleggingen zijn. Bijvoorbeeld, een vlammend oordeel als dit is geschreven in het geweten: "Het vlees is niet nut." "Dat uit vlees geboren is dat is vlees." "Zonder Mij kunt u niets doen." "Wat uit het geloof niet is dat is zonde."

De kracht van deze ontdekte waarheden werken in de ziel, en elke vleselijke gedachte en overlegging die voorkomt wordt aangegrepen, onderzocht, beproefd en veroordeelt. Geen gedachten worden beschouwd goed te zijn dan die God geeft, en geen overleggingen worden recht geacht zo de Geest die niet herinnert; en zo wordt al de godsdienst van de mens inwendig gewogen en gestempeld als het Woord gaat door zijn hart.

En nu, mijn vrienden! wat weten u en ik van deze godsdienst? Bedenkt het, indien het Woord van God ooit in uw hart gekomen is, zo heeft het meer of min enige van deze uitwerkselen voortgebracht. En het is te vrezen, als u niets weet van de onderzoekende scheiding makende werkingen van de Geest in uw geweten, dat u dood bent in zonde of dood in een belijdenis. Ik heb deze namiddag gepoogd het kostelijke van het snode te onderscheiden; en het is mijn begeerte dat God verheerlijkt worde en Zijn volk bevoorreeid; *dat Zijn vijanden met schaamte bedekt worden, maar op Hem moet Zijn kroon bloeien!*

4. De strijd voor het levend geloof

Dat gij strijdt voor het geloof, dat eenmaal den heiligen overgeleverd is. Judas vers 3

De lof van de eerste christelijke godsdienst, vinden wij dikwijls in geschriften vermeld, en daar schijnt een algemene overtuiging in de gemoederen van de mensen te zijn, dat de eerste christelijke godsdienst, nauwelijks met enige uitzondering, van een hoogst uitmuntende natuur was; en menigeen spreekt en schrijft alsof de kerken, vermeld in het Nieuwe Testament, enkel bestonden uit zulke voortreffelijke heiligen, als sinds die tijd nooit verschenen zijn en nooit weer verschijnen zullen. Vanwaar nu, hebben wij onze ontwijfelbare zekerheid van de natuur van de eerste christelijke godsdienst af te leiden? Ons enig zeker en onfeilbaar gezag moet het Woord van God zijn, waarmee ik in dit geval de brieven van het Nieuwe Testament bedoel. Maar wat besluiten wij uit deze brieven dan de verschrikkelijke werkelijkheid - dat hoewel vervolging in hun meest vreselijke gedaanten, hen in het aangezicht zag - er sommigen waren van het allerlaagste karakter, in kerken onmiddellijk door de apostelen gevormd! De heiligen onder hen waren inderdaad heiligen; "grote genade was over hen;" en hun werk des geloofs, arbeid van de liefde en verdraagzaamheid van de hoop (1 Thess. 1:8) vloeide rijkelijk over. Deze daadzaak kan niet ontkend worden; maar deze erkende waarheid schijnt een andere niet minder zekere daadzaak op de achtergrond verdrongen te hebben, namelijk, dat er ook welig onkruid onder de tarwe vermengd was, "Goddelozen, die eertijds tot ditzelve oordeel opgeschreven zijn". En dat deze slechte karakters, in het brede beschreven in de tweede brief van de apostel Petrus en in deze brief van Judas, leden waren van deze eerste kerken. En zo schijnen de kerken van het Nieuwe Testament van nabij te hebben geleken op de vijgenkorven van Jeremia. "In de ene korf waren zeer goede vijgen, als de eerste rijpe vijgen zijn; maar in de andere korf waren zeer boze vijgen, die vanwege de boosheid niet konden gegeten worden." (Jer.24: 9.)

Nu, het schijnt dat het onderscheidend oog van Judas deze leemten in de kerken zag: en dat zij niet beperkt waren tot een of twee kerken, maar over allen verspreid waren. Daarom schreef hij onder hemelse ingeving deze "Algemene Zendbrief," zo genoemd, omdat het opschrift niet luidt aan een bijzondere kerk, zoals te Korinthe, Rome, Efëze of Thessalonika; maar gericht en uitgezonden aan het gehele lichaam van de Christenen, al de zichtbare kerken die bestonden. Zijn gemoed schijnt vervuld te zijn met twee voorname denkbeelden.

- Vooreerst "om hun te schrijven van de algemene zaligheid;" dat is, hun de heerlijkste waarheden van de zaligwording voor te stellen, gemeenschappelijk aan het gehele lichaam van de uitverkorenen.
- Ten tweede "hen te vermanen, dat ze zouden strijden voor het geloof dat eenmaal den heiligen overgeleverd is." Maar hoe was hij in zijn geest zo gedrongen hun te vermanen dat zij zouden strijden? Omdat zijn onderscheidend oog een duistere wolk over de kerken zag komen. Het geloof, eenmaal aan de heiligen overgeleverd, was in gevaar; niet in enig eeuwig gevaar alsof het geloof van de uitverkorenen niet langer zou voortdurend, en God zou ophouden een kerk op

aarde te hebben; maar in tijdelijk gevaar; en dat niet van buiten, meer van binnen; niet door openlijke vervolgers, maar door valse broeders.

De tijd laat mij niet toe geheel in deze brief te treden, noch deze vlekken in de eerste kerk, deze vlekken in hun liefdemaaltijden af te schetsen. En toch zou het goed zijn te pogen zo kort mogelijk een weinig licht over deze karakters te verspreiden, omdat dezelfde afschuwelijke karakters meer of min de meeste, zou niet alle, van de tegenwoordige gereformeerde kerken verwoesten; en zo enig licht over de tekst zelf verspreid mocht worden.

Het is dan nodig op te merken, dat deze karakters geen toevallige hoorders, buitenvoorhof aanbidders, slechts leden van de bijeenkomst, maar dat zij leden van de kerk waren. Ze waren onloochenbaar in de gemeenschap van de kerk; want zij waren gezeten onder de ordonnanties. "Dezen zijn vlekken in uw liefdemaaltijden, en als zij met u ter maaltijd zijn, weiden zij zichzelf zonder vrees." Deze liefdemaaltijden waren weliswaar, niet hetzelfde als des Heeren Avondmaal, maar zij volgden altijd de ordonnantie, en geen een zat neer aan de een, die niet neer zat aan de andere. Zij waren dus in kerkelijke gemeenschap met de overigen. Zij worden gezegd; "bezijden ingekropen te zijn," dat is, in de kerk, maar op een onderhandse, bedrieglijke, listige wijze. Maar naardien Judas hun karakters beschreven heeft, willen wij, onder Gods zegen, de beschrijving, welke hij gegeven heeft, een weinig toelichten.

Zij worden dan gezegd, "te lasteren hetgeen zij niet weten; en hetgeen zij natuurlijk, als de onredelijke dieren, weten, in hetzelfde verderven zij zich." (vs. 19.) Daar waren dan dingen, welke zij niet wisten, en er waren dingen, welke zij wisten. Zij lasterden tegen het een, en zij verdierven zich in het ander. Wat waren de dingen die zij niet wisten? Het werk van de Heilige Geest in het hart, de openbaringen van Gods tegenwoordigheid, de uitstorting van Zijn liefde in de ziel, de toepassing van het bloed der besprenging, zowel als de verzoeken, moeilijkheden, bestrijdingen, oefeningen, twijfelingen, vrees en vuistslagen, die het deel zijn van Gods volk. Dit waren de dingen, die "zij niet wisten;" zij hadden er geen persoonlijke, inwendige, Goddelijke, ondervindelijke kennis aan; ze "lasterden" ze daarom, en noemden ze dolheid, zenuwachtigheid, dweperij, gejaagdheid, bedrog, zwaarmoedigheid, droefheid of welke slechte naam zij konden bedenken, waardoor zij een berisping konden werpen op de onderwijzingen Gods in de ziel. Maar wat waren de dingen welke "zij natuurlijk wisten?" De leerstellige waarheden, welke zij in hun oordeel hadden ontvangen, de heerlijke zaligmakende waarheden welke zij natuurlijk hadden geleerd, en daarom slechts natuurlijk kenden. Want wij moeten onthouden, dat het Arminianisme nog niet in de kerken ingekomen was, maar de zuivere waarheid nog door de Apostelen gepredikt werd. Maar "in hetzelfde verdierven ze zich," dat is, zij hielden de waarheid door ongerechtigheid ten onder, zondigden, opdat de genade te meerder zou worden, en "veranderde de genade van God in ontuchtigheid," dat is, misbruikten de leer van de genade alsof zij de zonde aanmoedigde. En waarom? omdat ze nimmer de leer van de genade in zielsondervinding en persoonlijke ervaring kenden, maar hielden dezelve in een hard hart, een goddeloos gemoed en een verschroeid geweten.

Maar ze dragen zekere merktekenen met zich, welke Judas' onderscheidend oog zag, en zijn duidelijke hand heeft afgemaald.

1. *Zij waren "de weg van Kaïn ingegaan."* Wat was Kaïns zonde, hier genoemd Kaïns "weg?" Vijandschap jegens zijn broeder. En waarom? Omdat de Heere Abels offer had aangenomen, en het zijne verworpen. Zo is er in het hart van dode mondbelijders een diep gewortelde vijandschap, een inwendige moord, tegen het wezenlijk volk van God; en de wortel van deze vijandschap is, omdat God de een aanneemt en de andere verwerpt.

2. *Zij waren "door de verleiding des loons van Balaâm heen gestort."* Wat was Balaâms verleiding? Licht zonder leven, gaven zonder genade, slaafse vrees zonder geestelijke vrees, een gewilligheid om te vervloeken en een dwang om te zegenen; een zien maar nu niet, een aanschouwing maar niet nabij, een begeerte om de dood van de oprechten te sterven en een moordenaar met de Midianieten te zijn.
3. *"En zijn door de tegenspreking van Korach vergaan;"* dat is, Korach, Dathan en Abiram (Num. 16.) En wat was deze tegenspreking? Een benijden van Mozes in het leger, en van Aäron, de heiligen des Heeren." (Ps. 106:16.) Deze karakters, welke Judas veroordeelt, drongen zich zelden op deze wijze vooruit, om deel te hebben aan de voorrechten en bijzondere zegeningen van het volk van God, verhieven zich in de bediening, maakten een partij uit in de kerk, gedoogden geen scheiding van het kostelijke en het snode; maar verklaarden dat "de gehele vergadering heilig was, iedereen van hen, en dat de Heere onder hen was;" en bij gevolg dat een lid van de kerk te zijn, noodzakelijk was een kind van God te zijn. Maar zij waren hoogvliegende belijders, met al die vijandschap en goddeloosheid in hun hart; en Judas heeft verschillende beelden gebruikt, welke op groot uiterlijk voorkomen wijzen, maar allen ontbloot van wezenlijkheid.
4. *"Zij zijn waterloze wolken, die van de winden omgedreven worden."* Wat is een wolk? Een voorbode van regen, een verblijfplaats van vruchtbaar makende vochtigheid, in de lucht hangende, gereed om vettigheid neer te druppelen op de aarde. Soms zien we de aarde verschroeid en droog, gespleten en bruin. Wit zien naar de lucht, gelijk Elia's dienaars of wij wolken kunnen zien opkomen om zich in regenstromen uit te gieten. O, daar zien wij er een zwanger met regen aan de horizon. Hij komt over onze hoofden. Maar, helaas! het is "een waterloze wolk," een uiterlijk voorkomen zonder wezenlijkheid, de zon bedekkende, maar de enige zaak missende die de wolk begeerlijk of schatbaar maakt. Geen dauw, noch regen, noch vochtigheid. Zo zijn deze dorre hoogvliegende belijders. Trots in hun eisen, maar al hun omgang ontbloot van dauw of smaak, zich hoog in de lucht verheffende, de zon bedekkende, de hemel verbergende, meer geen regendruppels latende vallen, geen vruchtbaarheid voortbrengende. Maar in plaats van stil zegeningen neer te doen druppen, rondom voerende winden van dwaling, vlagen van drift en de stormen van hun eigen lusten.
5. *"Als bomen in het afgaan van de herfst."* De uitverkorenen zijn bomen, gelijk de Geest zegt, "eikenbomen der gerechtigheid, een planting des Heeren, opdat Hij verheerlijkt worde." (Jes. 61: 3.) Deze ook, zijn bomen, maar "onvruchtbare bomen" inwendig of uitwendig, "de Geest niet hebbende" (vs. 19), en daarom ontbloot zijn heerlijke vruchten. Maar vruchten hebben zij, zodanig als het is "in het afgaan van de herfst," dat is, juist hun natuurlijke vruchten van ijver, bestendigheid, gulheid en eenvoudigheid zijn uitgedroogd, het sap weg, en de droge huid slechts overblijvende. "Tweemaal gestorven," dood in zonden, en dood in een belijdenis; "ontworteld," zodat een doorziend kind van God bemerkt dat de wortel van hun godsdienst in het vlees is, en zij zichzelf ontwortelen en de wijngaard, op Gods eigen tijd, voor zijn ogen uitroeien.
6. *"Wilde baren der zee."* De zee draagt op haar wijde boezem de voortbrengselen van alle gewesten, en haar golven brengen de geladen schepen in de haven. Maar deze woeden en schuimen tegen Gods nooddruftig volk en dreigen hen te doden, liever dan ze te dragen, immers zich hoogverheffende tegen de onderwijzingen

van de Heilige Geest in de harten van de uitverkorenen, schuimen zij voor onderscheidende ogen slechts hun eigen schande op.

7. *"Dwalende sterren."* Geen vaste sterren om de zeeman te geleiden, niet de poolster, om hem de koers te wijzen, maar sterren die door de lucht dwalen en daarom slechts bedriegen in plaats van onderwijzen, hem blootstellende aan de zandbanken, in plaats van hem in de begeerde haven te leiden.
8. Maar deze personen hebben geen twijfel over hun staat, want *"hun mond spreekt zeer opgeblazen dingen, verwonderende zich over de personen om des voordeels wil."* Zij zijn niet geplaagd als andere mensen. Daarom, "als zij ter maaltijd zijn, weiden zij zichzelf zonder vrees." Zij weiden zich in de letter van de waarheid, met de leer van de genade in hun hoofd, en de diepste verborgenheden van levende Godvrucht in een dichtgeschroeid geweten houdende. Daarom "weiden zij zichzelf zonder vrees." Geen goddelijke vrees, geen bevend ontzag, geen plechtige arbeid, geen heilige bekommring, noch begeerte om oprecht te zijn, noch vrees om verkeerd te zijn, geen twijfel of het vrij staat te naderen, geen zuchten onder inwendige huichelarij en verwaandheid, geen roepen ter middernacht tot een hartdoorzoekend God om de grond van hun hart te zien, geen vurige worstelingen om oprecht en getrouw voor Hem te zijn, geen schuld of zelfveroordeling, geen zelfverfoeiing over onwaardig; komen. O noodlottig teken! O, afschuwelijk merk! ontbloot te zijn van dat hetwelk het "beginsel van de wijsheid is," en hetwelk God legt in de harten van Zijn volk, opdat zij niet van Hem zouden afwijken.

Nu, wij hebben geen reden om te geloven, dat deze personen leefden in hetgeen men noemt openbare zonde en goddeloosheid. Ware het zo geweest, zij zouden uit de kerk geworpen zijn; maar het is klaarblijkelijk dat zij, toen Judas schreef, nog in de kerkgemeenschap waren. Hun zonden waren voortgezet in het verborgen. Maar Judas' scherp oog, verlicht door de heiligen Geest, zag door al hun veinzerij, en drong door tot hun wezenlijk karakter, door al hun verschillende reeksen van kleding, sluiers hoofddeksele en mantels Hij zag dan, dat het geloof in gevaar was, en bemerkende, dat deze donkere wolk over de kerken trok, schreef hij deze brief om te vermanen, "de geroepenen, die door God de Vader geheiligd waren en door Jezus Christus bewaard, om te strijden voor het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is. En zijn de tijden nu minder gevaarlijk? Moeten niet de kerken, in welke de menigte van Gods volk is, verkeren onder dezelfde karakters, welke Judas hier beschrijft? De kinderen Gods worden dan gelijk geroepen, "om te strijden voor het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is."

Zo veel tot inleiding, lang genoeg inderdaad, maar misschien niet onnodig, uit aanmerking van het licht, dat het over onze tekst moge verspreiden.

En nu komen wij tot onze tekst, en het eerste woord, dat onze aandacht schijnt te vereisen, is de uitdrukking: *"geloof;"* want op dat woord, als op een spil, schijnt de gehele tekst te draaien.

Ik denk, we moeten twee dingen door deze uitdrukking verstaan: *"Het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is"*

- Vooreerst, de leer door de apostelen gepredikt, en
- Ten tweede, het inwendig geloof, waardoor deze leer met het hart geloofd wordt tot rechtvaardigheid en met de mond beleden tot zaligheid.

1. *De leer door de apostelen gepredikt*

De leer van de genade was aan de heiligen overgeleverd, door de Heere en Zijn Apostelen, zij was aan de heiligen toevertrouwd als aan een levende bewaarplaats, en door deze was zij overhandigd aan hen, die navolgers wat ren in het koninkrijk en de lijdzaamheid van Jezus Christus. Dit schijnt de voornaamste en eerste mening van de tekst te zijn Maar daarover zal ik deze morgen niet uitweiden, meer zal mij bepalen tot hetgeen ik beschouw de tweede en niet minder belangrijke zin te zijn "het geloof, hetwelk woont in het hart van het ware volk van God."

Welnu, het geloof onderzoekende waarvan gesproken wordt, zal het best zijn te zien wat het *niet* is, voordat wij zien wat het wel is.

Het geloof dan, dat aan de harten van de heiligen overgeleverd is, door de mond van de Heere, is niet in het minste opziet of de minste trap de vrucht of het voortbrengsel van het schepsel. "Opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid van de mensen, maar in de kracht Gods." (1 Kor. 2: 5.) Het is een geloof, dat niet door mensen geleerd wordt, noch voortgebracht kan worden door de inspanning van krachten en pogingen van het vlees. Het kan niet uit de Schriften gelepeld worden door sterke studie; neen, al de inspanningen van het schepsel kan geen grein daarvan in het hart voortbrengen. Natuurlijk geloof, geloof door overlevering van de Schriften, het ontvangende als een Goddelijke ontdekking, op het gezag van anderen, en een blote verstandelijke kennis van teksten en plaatsen, leerstellingen en verborgenheden, alles schiet oneindig te kort bij het gezegende geloof, hetwelk God aan Zijn uitverkorenen meedeelt.

Het geloof aan de heiligen overgeleverd staat geheel en alleen in de macht van God. Hij is de Beginner en Voleinder van het in de ziel, wij hebben geen Jota meer noch minder, dan het Hem behaagt mee te delen. Deze hemelse genade wordt door God de Heilige Geest in de ziel gestort uit de volheid des Zoons Gods. "Wij zijn het leem en Hij is Pottenbakker; en voor zover wij vaten van de barmhartigheid zijn, zijn wij het werk Zijner Hand." Dit geloof dan, kan slechts gemend worden door een inwendige ondervindelijke bezitting, en alle beschrijving er van moet te kort schieten bij hetgeen het wezenlijk in zielsondervinding is. Dit geloof nu, wordt in de ziel ontvangen wanneer de Heilige Geest haar eerst wederbaart tot een geestelijk en eeuwig leven; en het werk en bediening van dit geloof is om deze waarheden, welke de Heilige Geest in het geweten doet wonen te omhelzen en te verwezenlijken. Want het is de "vaste grond der dingen die men hoopt."

Die almachtige Onderwijzer werpt een Goddelijk licht op zekere ontlede waarheden, en brengt ze uit het woord in het hart, waar zij bevestigd en ingeprent worden door een almachtige kracht. En de bezigheid en bediening van het geloot is te werken op en ernstig om te gaan, met deze waarheden, welke de Heilige Geest aanbrengt en bekend maakt. Het geloof dus, moet niet voortzeilen op de letter van Gods woord, die ongemeen grote en onpeilbare oceaan van de waarheid. Het geloof blijft thuis, en doet zoals Maria deed, "overleggende al deze dingen in haar hart." Al wat komt met licht, leven en kracht, al wat door het geweten is bevolen, al wat ondervindelijk in het hart gebracht wordt, het geloof gaat er mee om. Wat waarheid het ook is, welke met Goddelijke kracht in de ziel komt, is voedsel van het geloof, en waar geloof kan door niets anders gevoed worden.

Maar hier zijn dikwijls vele van Gods kinderen twijfelmoedig. Zij lezen in het woord wat geloof is, en wat het geloof uitwerkt: zoals bijvoorbeeld, dat het bergen verzet, door de liefde werkt, de wereld overwint, het hart reinigt, en vergezeld wordt van

liefde, blijdschap en vrede. Zulk een geloof kunnen velen van Gods kinderen niet in hun harten vinden. Nog eens, zij zien heerlijke waarheden in de letter van het Woord vermeld. Zij zien daar van Jezus gesproken als een groot en heerlijke Zaligmaker. De zekerheid van de kerk in haar verbondshoofd, de gewichtige waarheden van verkiezing en voorverordining, de zekerheid van het zalig worden van de uitverkorenen, de gezegende onderwijzingen van de Heilige Geest in de harten van Gods volk; deze en andere Goddelijke waarheden zien velen van Gods wedergeborene kinderen duidelijk in de Schrift geschreven. Maar zij kunnen niet tot dezelve gaan, om ze als zeker en eeuwig voor de hunnen verwezenlijkt te hebben. Zij geloven dat zij waar zijn; maar zij kunnen ze niet voor zichzelf geloven, om er zich in te verblijden als met kracht aan hun hart verzegeld. Nu hier worden zij in verlegenheid gebracht; en gevoelende, dat hun geloof hun lasten niet verlicht, de schuld niet verwijdt, het geweten niet bevredigt, en de dood niet overwint, besluiten zo, omdat zij dit geloof hebben, dat zij geen geloof hebben.

Maar is dit het noodwendige en schriftuurlijke besluit? Indien het geloof zich slechts kan voeden en verwezenlijken in waarheden welke de Heilige Geest aanbrengt, zo zal het eerst beginnend geloof werkzaam zijn met hetgeen er in het begin aangebracht wordt. Nu, wat is een gezond begin? De vrees des Heeren, Want daarvan wordt gezegd dat het is, "het beginsel der wijsheid." (Ps. 111: 10). Maar de vrees Gods kan niet bestaan zonder de kennis van God, want wij kunnen hem niet vrezen, die wij niet kennen. Daarom zegt de Heere Jezus: "Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus die Gij gezonden hebt." Het geloof dan, in zijn vroege kindse toestand, werkt op en is verbonden met deze inwendige kennis van God, welke ontstaat door hetgeen de Heilige Geest van Hem op het geweten ontdekt heeft. Maar deze kennis van God omvat de kennis van hetgeen God is, van Zijn heiligheid, zuiverheid, macht, rechtvaardigheid, zijn haten van de zonde, en eeuwige toorn en mishagen tegen de overtreders. En als wij slechts het licht zien in Gods licht, wanneer Hij onze verborgen zonden stelt in het licht van Zijn aanschijn, dan begint het geloof te werken op en werkt met deze eeuwige wezenlijkheden. Aldus wordt de ziel overtuigd van zonde, bekend gemaakt met de geestelijkheid van Gods wet, en voor Zijn rechtbank beschuldigd als een overtreder. Onder deze ontdekking werkt de zonde en het bederf, verzoeking bezetten de ziel, twijfelingen en vrees verrijzen, en schulden verdoemenis worden krachtig gevoeld.

Maar waar is het geloof in al deze tijd? Wel uit het gezicht naar niet uit het hart; neen, ijverig aan het werk, en werkende op deze gewichtige wezenlijkheden, zoals de Heilige Geest ze aanbrengt. Maar hoe blijkt het geloof? door het gevoel. Ware er geen geloof, dan zou er geen gevoel zijn. Maar de tegenwoordigheid van het gevoel toont de aanwezigheid van het geloof. Daarom, zelf de schuld die de ziel voelt, de ernstige bezorgdheid welke zij betoont om de toekomstige toorn te ontvlieden, het zuchten en kermen om genade, het worstelen naar licht en vrijheid, gelijk de zuigeling uit de gevangenis van de moederschoot, diezelfde twijfelingen en vrezen die haar voortgang verhinderen, en al de talrijke en verschillende beproevingen welke de wedergeborene ziel wachten, allen, allen openbaren het aanwezen van het geloof. Eeuwige wezenlijkheden worden er in geloofd, en door dit geloof ontstaan al deze inwendige oefeningen.

Nu, na enige tijd, zo zal er verandering komen. De Heilige Geest houdt Jezus in het Woord omhoog als een passende en heerlijke Zaligmaker, en brengt in het hart enige smaak van Zijn persoon, van Zijn werk en dierbaar bloed. Het geloof zoals voorheen, ziet, verwezenlijkt en voedt zich met dit hemels voedsel. Wat de Heilige Geest ontdekt, omhelst het geloof, het is er mee werkzaam, en werkt er op. De volmaakte liefde is nog niet komen uitdrijven, alle "vrees, welke pijn heeft" Maar een mate van vrede wordt in het geloven gevoeld, en het geloof heeft somwijlen iets meer van een vertroostende natuur om zich mee te voeden.

Het is gewoonlijk in deze tijd, dat wij blootgesteld zijn aan en verlegen gemaakt worden door de satan, valse belijders, en het bedrog van ons eigen hart. Aan de ene zijde van de weg des levens is wanhoop, en aan de andere zijde is vermetelheid, twee diepe grachten, in de een of in de andere van welke wij geneigd zijn te vallen. De ziel dan opgeblazen wordende door beschouwingen van Christus loopt dikwijls vurig voorwaarts, en aldus wordt zij voortgeduwd verder dan haar wezenlijke ondervinding. Stoute belijders die altijd op de rots zijn, predikers uitschreeuwende tegen twijfelingen vrees, en de bedrieglijkheid van het eigen hart drijft het onbedachtzame kind van God vooruit, in hoofd kennis buiten hart kennis. Men wordt niet graag door belijders beroken en belikt, met een wantrouwend oog beschouwd, en behandeld als een zuigeling, een zwakke bloed, een beginner en dat al iemands godsdienst in twijfel getrokken wordt door zodanigen welke geen twijfel hebben aan hun eigen. Het vlees wordt hierdoor gekweld, gedrukt, verstoord en gedood.

Zo enige grond hebbende om op te kunnen gaan, beweegt zich het ongeoefende, en mogelijk ongeballaste vat van de barmhartigheid, tenzij genoegzaam weerhouden wordende voort in de letter van Gods Woord, om te zeilen op die wijde en onbegrensde zee, zonder enige kaart, enig kompas of roer. Maar zo iemand gaat buiten Gods onderwijzing, waar zal hij niet gaan, tenzij de Heem hem terugbrengt? Welnu, de aankomeling gaat, tamelijk stout en tamelijk vast. Ontvangen licht en leven, met stralen van hoop en vertroosting geven hem enigen toegang tot de leer van de genade, in welke hij daarom stoutmoedig stapt. Twijfelingen en vrees beginnen zich te verwijderen, beproevingen en bestrijdingen verliezen hun scherpe kant, en een tijdelijke rust en vertroosting worden gevoeld. Als hij nu enige troost en gerustheid vindt maakt hem dit te stouter om met vertrouwen en zekerheid verder en verder te gaan, meer en meer voortgetrokken van de letter van de waarheid. Nu, indien de Heilige Geest hem niet bewaart, hij zou vooruitsnellen met al het dierste vertrouwen van een dode belijder.

Maar de Heere heeft hem nimmer verlaten, en zal hem nimmer verlaten; ook was hij niet wezenlijk op zijn gemak met al zijn vals vertrouwen. Een ware beproeving, een machtige verzoeking, een ziekbed, zo een als ik geloof dat tien jaren tevoren voor mij nuttig zou geweest zijn, de dood nabij, de hel in het gezicht, begint dit valse vertrouwen neer te werpen. De ziel verliest al haar ingebeelde schatten en gewaande bezittingen, en zinkt in armoede en tot de bedelstaf. De valse hoop begint te verdwijnen, de vermolmde steunsels worden neergestoten, en de schuilplaats van de leugen wordt ontdekt. Hoog vertrouwen vlucht weg, en de ziel stort neer in de donkerheid, en wel nabij de wanhoop.

Maar waarom dit alles? Wat doet de Heere nu? Wel, Hij leert de ziel wat geloof is, door haar te leren wat het geloof niet is. Hij had stenen gemaakt en leem verzameld, om een Babel mee op te bouwen, om de toekomstige toorn te ontvliden; de ark met

Uzza aanrakende, in dezelve oneerbiedig inziende met de mannen van Beth-Shemes Het geloof komt nu terug tot zijn ware oude werk, thuis te wachten en de dingen te overleggen, welke het inwendig gevoelt. Onze godsdienst wordt nu gewogen, en veel, mogelijk alles van onze bevindingen wordt vals bevonden. Het grootste gedeelte er van was vleselijk, en meer of minder vermetelheid. De ziel wordt dan gedreven tot onderhandeling met God, in een hoek gedreven, waar geen ontkoming is. Voorheen, toen de ziel in een gemakkelijke, ruime, onverschillige weg was, toen was er weinig of geen werk met God. Daar waren wel gebedstijden, ogenblikken van berouw en verbrijzeling, maar geen nauwe omgang met een hartdoorzoekende Jehovah. Hiskia was een goed man, en had een aannemelijk paaslam geofferd, zo ook antwoord ontvangen op zijn gebed, en een treffende bevrijding ondervonden, toen hij eens "zijn aangezicht had omkeerde naar de wand, en bad tot de Heere, en weende gans zeer." Maar nooit had hij nauwe omgang met God, totdat hij het oordeel des doods in zijn ziel had. Dit wierp al zijn godsdienst neer; ontnam hem de vleselijke hoop, en dreef hem in een hoek. Maar waar is het geloof nu? Wel, werkzaam met de volmaaktheden van God, Zijn majesteit, Zijn hartdoorzoekend oog en Zijn onveranderlijke voornemens; en kermende, zuchtende en klagende om blijken van genade.

Het is niet het vallen op de knieën, noch enkel gebeden te uiten, dat de nauwe gemeenschap met God uitmaakt. Nee daar zijn, geloof ik, enige van deze engten nodig totdat de ziel ontbloot en neergelegd wordt. Nu komt hij als een zondaar, gereed om verloren te gaan; als een arme balling, aan wie genade inwendig ontdekt moet worden. Gelijk de arme vrouw bezocht met de vloed des bloeds, trachtte de zoom van Jezus kleed aan te raken. In deze toestand leert de ziel wat geloof is. Hiskia werd gebracht om te gevoelen, dat men "bij deze dingen leeft, en in dit alles was het leven van zijn geest." Onder deze scherpe beproevingen leren wij wat geloof is, en wat het geloof niet is; wat het geloof werkt en wat het geloof niet werkt. Het schuim en tin wordt weggedaan in deze oven, en in dezelve leert het geloof wezenlijke maat en staat, zijn ware werk en bezigheid. De ziel wordt in het vuur onderwezen, om te zoeken en te verzoeken om persoonlijke genadeblijken, zij wordt afgebracht van de blote letter van de Schrik, en verlangt naar de onderwijzingen van de Heilige Geest, als de Schriften met kracht toepassende. Wat zij nu daarvoor ontvangt, ze ontvangt het als een vrije gift, om welke zij moest zuchten, bedelen en klagen. Haar geloof kan slechts staan in de kracht van God, en is geheel en al hulpeloos zonder Hem. En als de Heere genadig hulp en kracht zendt, sterkte en gevoel, en trekt de genegenheden tot zich, dan weet de ziel wat geloof is, zowel bij zijn aanwezen als bij zijn gemis; zowel wat het kan doen, als wat het niet kan doen.

Aldus naar de gegeven maat wordt het hart gezuiverd, de liefde tot de wereld uitgeworpen, vleselijke godsdienst onttroond, en Christus gemaakt alles in allen. Daar is nu een oprechte bekendheid met de waarheid, en de arme, nooddriftige, naakte en hulpeloze ziel rust en vertrouwt op Christus alleen. Dit geloof, overeenkomstig zijn onderscheiden maat in een ieder, was eens aan de heiligen overgeleverd, niet alleen door de prediking van Christus en Zijn apostelen, maar overgeleverd in hun harten.

Voor dit geloof dan, moeten wij strijden, als een blijvende wezenlijkheid, een scheiding makende weg tussen verwaandheid en wanhoop. Een geloof, hetwelk geheel en alleen staat in de onderwijzing en leidingen en aanvoeringen van de heilige Trooster; en ontvangen slechts in zo'n maat, en op zulke tijden als Hij het uitstort in het hart.

Maar waarom er ernstig voor te strijden? Waarom geen vrede in de kerken, waarom niet bokken en schapen in één verblijf gesteld, en gepreekt en gesproken, zodat men een goede naam onder de belijders heeft? Waarom niet al wie belijdt "broeder" genoemd, en houden de dingen rustig en genoeglijk? Omdat wij min of meer de natuur van dit geloof in onze eigen zielen ondervonden hebben en gezien de verleiding en de gevaren van alle namaaksels, zo moeten wij er ernstig voor strijden. En wat dan? Wel, het gevolg is dikwijls verdeeldheid, beroeringen zwarigheden. Strijden moeten wij daarom, voor dit geloof, niet bitter, noch verstoord, maar ernstig en toegenegen; er voor sribbelen als een zaak van oneindig aanbelang, als de enige zaak waard om er voor te strijden; er voor strijden door lachen en zuur zien, hetzij men het wil horen of het nalaten.

Judas zegt niet: *strijdt* voor de kerkorde. Ofschoon een goede zaak op haar plaats; noch voor leerstellingen, hoewel waar en schatbaar; noch voor uw eigen naam, ofschoon persoonlijk dierbaar, maar "*voor het geloof dat eenmaal de heiligen overgeleverd is.*" Omdat het ons gemaakt heeft, elk naar onze mat, tot nieuwe schepselen, een uitwissel in onze zielen voortbrengende, en aan het bezit daarvan hangt onze hoop voor de eeuwigheid; omdat het het grote keerpunt is tussen zondaar en heilige, tussen leven en dood. Al het volk van God wedergeboren tot een geestelijk leven hebben geloof, de zwakste zowel als de sterkste; de zuigeling van gisteren, zowel als de heilige van vijftig jaren ondervinding. Het geloof verschilt in uitgebreidheid, niet in soort. De strijd daarom, voor het goddelijk geloof, is te omvatten al het wedergeboren geslacht, en te verwerpen alle dode belijders. Daarom, als wij er voor strijden, dan moeten wij zijn bestrijders niet voor een uur wijken. Wij moeten geen valste wapenstilstand maken, geen geveinsde schikkingen, geen vermolmden verbonden en geven geen kwartier aan enig geloof dat niet staat in de kracht van God de Heilige Geest. Wij moeten niemand toestaan een grein wezenlijke godsdienst te bezitten, die het niet bezit. Mijn geweten zou mij veroordelen als ik er niet ernstig voor streed, maar mijn geweten zou mij evenzeer veroordelen indien ik er verbitterd voor streed.

Ik geloof dat ik in deze geest tot u ben gekomen. Ik gevoel dat ik hier niet gekomen ben om enig mensen tegen te staan, of iemand met minachting te behandelen, te dienen tot iemands hoogmoed, om iemand te verheffen, of iemand te vernederen. Zover ik mijn eigen beweegredenen ken (en onze harten zijn zo bedrieglijk, dat het moeilijk is ze geheel te kennen), dan ben ik hier gekomen met een begeerte tot de eer van God. Een vlies zal komen over het oog, wanneer wij denken en menen, dat het het oprechtste is; maar ik heb gevoeld, dat er in deze stad voor bevindelijke waarheid, een deur geopend, een kerk gebouwd en een kansel opgericht zijnde, ik, getroost en nauwgezet van geweten er in kon gaan om "ernstig te strijden voor het geloof dat eenmaal de heiligen overgeleverd is." God wil geen andere grond erkennen en zegenen, en geen andere prediking dan die, welke strijdt voor het geloof dat Hij zelf eens heeft overgeleverd. Ik wens er ernstig voor te strijden, eenvoudig, geheel en toegenegen; en mogen wij altoos ervoor strijden, nabij en van ver in onze woorden en daden, zowel als in ons leven, gedrag en onze omgang.

In deze gemengde vergadering zullen mensen vergaderd zijn uit verschillende beweegredenen. Sommigen om een nieuwe prediker te horen, sommigen om iets op te zamelen van de predikstoel, opdat zij iets mogen wegdragen om mij schuldig te

maken voor een woord; sommigen om de nieuwe kerk te zien, en sommigen om te horen wat de Heere tot hun ziel spreekt. Tot hen wenste ik tenslotte mij te wenden. Indien u iets van dit geestelijk geloof hebt, zo zult gij overvloed van verzoeken met het hebben. De Heere zegt: (Openb. 3: 18), "Ik raad u dat u van Mij koopt goud." Maar welk goud? "beproefd in het vuur," geen ander. Daarom, waar ook de Heere geloof geeft, zo geeft Hij ook verzoeken om het te beproeven, "opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt." (1 Pet. 1, 7). Aldus worden wij beproefd met ongelof, ontrouwheid, twijfelingen, vragen en vrees; beproevingen aangaande de Voorzienigheid; beproevingen door de lichamelijke smarten; beproevingen door de vijandschap van de wereld, de tegenstand van vleselijke belijders, het bedrog van valse vrienden, maar het meest van alles door onze eigen vreselijk bedorven harten. En echter met al deze beproevingen, sommigen meer er sommigen minder, al degenen die iets hebben van dit hemels geloof, willen en moeten er ernstig voor strijden, als de enige zaak die de ziel onder beproevingen staande houdt en als gevoelende dat dit geloof alleen "zal bevonden worden tot prijs, en eer, en roem bij de verschijning van Jezus Christus. Gij daarom, in wiens hart God dit geloof gewerkt heeft, zult een kruis te dragen hebben. U die het niet hebt, en slechts strijdt voor leerstellingen, een naam om te leven, voor kerkgebruiken, vormen, en plechtigheden, van menselijke uitvindingen, en een uitwendige godsdienst, zult geprezen worden door de wereld, en ontmoet, noch uitwendige noch inwendige tegenstand. Maar mogen wij, die wensen God te vrezen, gewillig zijn, deze dingen te verduren, *"ontvangende het einde van ons geloof, de zaligheid onzer zielen."* Amen.